

*Depot Legal
Hanoi, le 2 juillet 1926
Shuyky*

TRINH-THAM TIÊU-THUYẾT

pièce
INDO-CHINOIS
80 40

VỎ QUYẾT DÀY

MÔNG TAY NHỌN

HUẤN-ĐẠO

PHẠM-QUANG-SÁN

dịch-thuật

HANOI

TÂN-DÂN THƯ-QUÁN

XUẤT-BẢN

1926

*81w-h
40*

Nom d'auteur Lân (Pham Quang)

Titre de l'ouvrage Đôi mắt đay, móng
nhon (~~đôi mắt đay, móng nhon~~)
~~selective~~ (A malin, malin et devin)

Roman

in id.

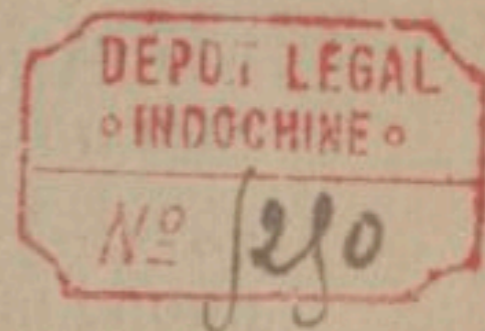
Hanoi

Lân dân thư-qu

1926

VỎ QUÝT DÀY, MÓNG TAY NHỌN

(TRINH-THẨM TIỂU-THUYẾT)

TỰ NGÔN

Buổi đời nhị thập thế-kỷ này, trình-độ trí-thức của nhân-loại càng tiến tới thì càng đua ganh, càng đua ganh lại càng tấn tới, mạnh như hơi nước, nhanh như tàu bay, không biết đâu mà trắc lượng được. Thử xem như nghề trinh-thám, thiên biến vạn hóa, xuất quỷ nhập thần, biết bao nhiêu người nổi tiếng trên thế giới, nhưng học thuật nhà trinh-thám càng ngày càng cao thâm thì mưu kế quân gian đồ càng ngày càng xảo quyết. Kìa như nước Đại-Pháp là một nước văn-minh tiên tiến, thành Ba-lê là một nơi đô hội phồn hoa, chỗ nào cũng có linh cảnh-sát, nơi nào cũng có người trinh-thám, thế mà những việc lừa người lấy của thời thường phát hiện luôn, khiến cho các nhà trinh-thám cùng những quân gian đảng đua tài đua sức, xuất tử nhập sinh, có khi mấy năm mới phát ra được một sự nghi án, thế mới biết trí thức của nhân loại càng tấn tới bao nhiêu, thì tai hại trong xã-hội càng kịch-liệt bấy nhiêu, sự văn-minh chưa đã là hạnh phúc của nhân loại.

CHƯƠNG THỨ NHẤT

Thành phố Ba-lê có một tòa nhà rất lớn, trong nhà có một phòng làm việc, kê bốn cái bàn bốn cái ghế, giấy má bẽ-bộn, bút mực ngồn-ngang, ba người ngồi ba cái ghế, người thì cầm đầu đưng nghĩ ngợi, người thì cầm bút viết luôn tay, ba người ấy đều là tay viết báo ở thành Ba-lê. Một lúc có một người thiếu-niên đẩy cửa bước vào bắt tay ba người kia, rồi kéo ghế ra ngồi, móc túi áo lấy chìa khóa mở cặp sách ra xem, thì những giấy quan hệ đều không cánh mà bay đi đâu mất cả, người thiếu-niên lấy làm kinh ngạc, sẽ nói nhỏ với ba người kia. Khi ấy ngoài cửa có một người lạ mặt, cứ dưng mắt chòng-chọc mà nhìn

TÂN-DÂN THU-QUÁN

29, Phố Hàng Bông-Đệm - HANOI

Những sách bán buôn của bản-quán.

SÁCH HỌC

200 bài tính đồ (<i>Sơ-học yếu-lược</i>)	0\$30
Quốc-văn đọc bản (<i>Lớp nhì</i>).	0.40
L'écolier annamite (<i>Livrer de lecture francaises</i>)	0.45
Viết quốc-ngữ cho đúng	0.15
(4 quyển sách trên này đã được hội-đồng duyệt-sách duyệt-y)	
Sơ-học yếu-lược toán-thư	0\$40
Tập bài thi Sơ-học yếu-lược	0.35
Sách dạy làm văn (<i>Sơ-học yếu-lược</i>)	0.20
40 bài Quốc Sử	0.40
Règlement scolaire	0.30
Règlementation de l'Enseignement privé	0.30

TIỂU-THUYẾT

(Xem trang bìa thứ ba)

KỊCH-BẢN

Chén thuốc độc	0\$40
Tây sương tâu kịch	0.40
Tòa án lương-tâm	0.30
Thù chồng nợ nước	0.12
Nghĩa nặng tình sâu	0.12

LINH-TINH

Sách cười	0\$20
Tập diễn-thuyết của ông Phan chu-Chỉnh	0.10
Pháp-việt dễ huê của ông Phan bội-Châu	0.10
Chuyện giải-tri (<i>Từ I đến X</i>) mỗi tập	0.15

Những sách trên này bán buôn trừ từ 15 đến 20 phần, tùy thứ sách và tùy số mua nhiều ít. Rất mong rằng các hiệu sách khắp ba kỳ sẵn lòng chiếu cố.

TÂN-DÂN THU-QUÁN

[Handwritten notes in French and Vietnamese, including the name 'L. M. G.' and other illegible text.]

người thiếu niên, rồi lẳng chần toan bước ra, người thiếu-niên ngờ rằng tên ấy lấy trộm giấy má của mình, nhưng hỏi không chịu nói, nhác trông thấy trong túi áo tên ấy có mep giấy thò ra ngoài, vội vàng chạy đến móc ra xem, thì ra một tập giấy có phong bì, một bên đề rằng : « *Tung tích Hắc-cân-đảng* », một bên đề rằng : « *Phi-Lập niêm phong* ». Chính là tập giấy bị mất trộm khi vừa rồi.

Phi-Lập là ai ? - Chính là tên người thiếu-niên đó, nguyên là một nhà đại trinh-thám, xưa nay khám phá được nghi án rất nhiều nay nghe thấy Hắc-cân-đảng hoành hành trong xã-hội nên cố ý dò la, tìm được hình tích gì: thì biên cả vào tập giấy ấy.

Phi-Lập vốn biết bao nhiêu tâm huyết, nhọc biết bao nhiêu tinh thần, mới tìm tòi được Hắc-cân-đảng, nay bị người kia lấy trộm, nổi giận lôi đình, cho gọi lính canh-sát đến bắt.

Người kia van lạy xin tha và nói rằng : « Tiểu-dân có giai gái bốn đứa con, nuôi ở Dưỡng-anh-viện, vì không có tiền giả tiền lương, cho nên bất-đắc-dĩ phải làm như vậy, nói đoạn đưa bức thư cho Phi-Lập xem. Trong thư nói rằng : « Dân-Đạt tiền-sinh, mau mau đem tiền giả tiền lương, nếu không thì ta đem bán mấy người con của người đi mà lấy nợ. » Phi-Lập xem xong động lòng thương xót, bèn tha cho đi, Dân-Đạt được tha, hôn tay Phi-Lập một cách ân cần mà nói rằng : « Nhờ ơn tái sinh, sau này sẽ có ngày báo đáp. » Nói đoạn, đẩy cửa bước ra.

Khi ấy trong thành Ba-lê mới phát hiện ra một cái án mất trộm rất kịch liệt, chính-phủ giao cho ông Điều-thái-Lur đi trinh-thám, ngờ đâu từ khi ông ấy đi, mất tích không thấy về đã tám tuần lễ không thấy tăm hơi gì cả, sau có người tìm thấy xác ông Điều ở một nơi mà thủ-cấp thì bị cắt mất. Chính-phủ thấy Hắc-cân-đảng hoành hành như vậy, bèn giao việc trinh-thám cho Phi-Lập.

Phi-Lập về nhà thuật truyện với lão-mẫu, lão-mẫu nói : « Thịnh-phủ có một người y-sinh là Nặc-Sĩ, nguyên là bạn cũ phụ-thân con, đến đây hỏi han tất cũng dò ra được manh mối ít nhiều ». Phi-Lập vâng lời, lên xe đi thẳng tới Thịnh-phủ, vào yết kiến Nặc-Sĩ, bấy giờ đã thấy một người Nữ-Lang ngồi ở đó

rồi, Nặc-Sĩ giới-thiệu cho Phi-Lập biết, ba người cùng trò chuyện với nhau, Nặc-Sĩ nói : » Hắc-cân-đảng coi mình người như cỏ rác, chưa dễ làm gì nổi nó đâu. tôi nghĩ tình thế-giao, nên nói thực cho anh biết », nói đoạn đem rượu ra mời hai người uống. Phi-Lập thấy có ý khác, chối từ không uống, Nữ-Lang bung chén rượu uống hết, rồi mở hộp thuốc lá ra, có ý khoe diện mà nói rằng : « Hộp này thuần chất vàng, giặt ngọc kim cương giá đáng kể có đến mấy vạn bạc, » bèn lấy thuốc lá mời khách rồi ai về phòng nấy yên nghỉ.

Nguyên Nặc-Sĩ bỏ thuốc mê vào rượu. Nữ-Lang không biết uống phải thuốc mê, khi về đến phòng ngủ. mê man chẳng biết gì cả. Lúc ấy có bóng người thấp-thoảng, áo đen quần đen, lấy khăn đen trùm lên đầu, vào phòng Nữ-Lang. mở toang cả hòm cháp ra, lấy sạch cả đồ trang sức châu báu rồi chôn mất.

Phi-Lập biết trước, không mắc phải thuốc mê, khi vào phòng ngủ, đương nghĩ cảnh tượng vừa qua, chợt thấy trong túi áo có một mảnh giấy. mở ra xem thì thấy nói rằng : « Hắc-cân-đảng hung ngược quá chừng, không nên đối địch với nó. » Phi-Lập thấy vậy lại lấy làm nghi lắm, nhấc trông lên tường có một bức chanh vẽ lạ lùng khác thường, đứng dậy cầm xem, hay đầu động phải cái máy, bức chanh ấy tự nhiên kéo lên, hiện ra một cái huyết lớn, nhờ có bức chanh che lấp đi. nên không ai biết. Phi-Lập hiểu ý lại động vào cái máy, thì bức chanh lại hạ xuống như cũ. bèn tắt đèn lên giường nằm.

Sáng hôm sau Phi-Lập dậy sớm, rửa mặt sạch sẽ, đi ra vườn để hợp thanh khí, vừa gặp Nặc-Sĩ ở đâu chạy đến, xin cái diêm hút thuốc lá, Phi-Lập móc túi lấy diêm, hay đâu lại móc được cái hộp thuốc kim cương. Nặc-Sĩ trông thấy bảo rằng : « Hộp thuốc của Nữ-Lang, sao lại vào túi anh ? » Nói chưa dứt lời chợt nghe Nữ-Lang kêu mất trộm ở trên lầu.

Nặc-sĩ vội-vàng lên lầu, Phi-Lập cũng theo lên, nhưng thừa cơ lên về tòa Cảnh-sát, thuật lại tình hình hôm trước cho quan tòa nghe, và nói quả quyết rằng : Nặc-Sĩ đích thực là gian đảng.

Phi-Lập đương thuật truyện với quan tòa, chợt thấy một

người đưa hai cái danh thiếp. một là tên Nặc-Sĩ, hai là tên Nữ-Lang, hai người cùng đến báo việc mất trộm quan tòa bảo Phi-Lập nấp ở sau màn, rồi cho hai người vào yết kiến. Nặc-Sĩ kể qua loa những tình hình mất trộm, quan tòa gạt đầu, bắt Nặc-Sĩ và Nữ-Lang ngồi đợi ở một gian phòng kín, sai lính canh gác nghiêm mật, rồi cùng với Phi-Lập đi thẳng xuống Thịnh-phủ khám nghiệm.

Khi đến nơi trước khám phòng ngủ của Nữ Lang, sau khám đến chỗ cơ quan mà Phi-Lập đã thám biết đêm hôm trước. Phi-Lập bước lên giường, động vào cái máy cạnh bức chanh tự nhiên bức chanh kéo lên, thì cái huyệt lớn lại hiện ra, trong huyệt có một cái hòm gỗ, Phi-Lập đem cái hòm xuống, mở ra xem thấy một cái đầu lâu, giật mình kinh sợ, nhận kỹ ra thì chính là thủ-cấp của Điều trình-thám khi trước, quan tòa sai đem về tòa-án tra xét.»

Khi về đến nơi, cho đòi Nặc-Sĩ và Nữ Lang ra xét hỏi, linh mở cửa phòng ra, sợ hãi thất kinh, vì chỉ thấy Nữ-Lang chết nằm trên giường. còn Nặc-Sĩ đã theo lò sưởi chôn ra rồi. Phi-Lập vào xem, chỉ thấy một vài cái quần áo cũ bỏ lại, nhắc thấy mảnh giấy ở cạnh lò sưởi nhặt lên xem thì chính là tự tích của Nặc-Sĩ trong giấy viết rằng: « Y-sinh là Nặc-Sĩ, đã chết tự sáu tháng trước rồi, ta đây chính là Ác-quỷ trong đám Hắc-cân-dảng.

Nguyên Ác-quỷ ám sát Nặc-Sĩ, rồi giả hình làm Nặc-Sĩ, để lừa Nữ-Lang, lấy hết cả kim ngân châu báu, lại toan giá họa cho Phi-Lập, may mà Phi-Lập đã thám biết trước mau chân về báo quan tòa, Ác-quỷ biết mưu của mình đã tiết lộ, cho nên giết chết Nữ-Lang, tìm đường chôn thoát.

CHƯƠNG THỨ II

Ác-quỷ chôn thoát rồi, lại cải trang làm một vị Nam tước, niên-thiếu phong-lưu, nghi-dung tuấn-nhã, không ai biết là giả hình, một hôm xem nhật-trình biết rằng con hát nước Nga, tài sắc lưỡng toàn, lại là ý trung nhân của Phi-Lập, bèn lập

muu làm hại tính mệnh người ấy, tối hôm ấy trong nhà hát đèn sáng như sao người đông như kiến, người con hát soi gương mặc áo dáng đẹp tuyệt trần, Phi-Lập rất lấy làm tán thưởng, khi Phi-Lập bước ra thì Nam-tước lên vào đám đông người đem cái nhẫn độc tặng cho người con hát, và đeo luôn ngay vào tay cho. người con hát lên đàn diễn kịch, tiếng hát như oanh kêu, phượng hát, dáng múa như rắn lộn rồng bay. cử tọa đều vỗ tay khen ngợi, một lúc độc ở cái nhẫn phát ra đau đến xương tủy, nếu tháo ngay ra mà bỏ đi, cũng không đến nỗi nào nhưng đương giờ cuộc vui. cho nên người con gái có ý nhẫn nại, ngờ đâu cuộc hát chưa tan mà hương hồn đã về nơi âm-phủ.

Xét trong đám lục-lâm xưa nay, cũng nhiều người nghĩa-khi, lắm kẻ hào-hiệp, chỉ vì thế bách mà hóa đi lạc đường, chứ không như Hắc-càn-đảng này, thù Phi-Lập mà đến nỗi thù cả ý trung nhân của Phi-Lập, thật là tàn nhẫn bất lương, không còn biết nhân đạo là gì nữa.

Khi người con hát đã chỗi rồi, Nam-tước lên ra lên xe đi thẳng. Phi-Lập gập ở ngoài cửa, thấy có ý khác, cũng lên xe đi theo, đi đến ngang đường, xe của Nam-tước dừng lại, Phi-Lập cũng dừng xe để thám thính. ngờ đâu có mấy người gian đảng vẫn theo sau xe; Phi-Lập vừa xuống xe, thì chúng nó bắt trời ngay lại, đem dam ở dưới hầm. Khi bấy giờ có hai ba người đầu đội khăn đen, bảo một người rằng phải canh giữ cho cẩn thận mới được, rồi kéo nhau đi cả. Người canh ấy bỏ khăn đen ra, trông thấy Phi-Lập then murót mồ hôi ra. Phi-Lập trông xem tưởng là ai chẳng hóa ra Dân-Đạt. liền quở trách rằng: « Trước ta tha cho nhà ngươi, tưởng nhà ngươi biết cái quá tự tàn, ngờ đâu chứng nào vẫn giữ tật ấy, Dân-Đạt nói: « Tiều-dân chỉ vì thế bách, bản tâm cũng không muốn như vậy, hiện nay quân gian đảng định đến sáng đem tiên-sinh sử tử, vậy xin hết lòng cứu giúp tiên-sinh để đền ơn. » Nói đoạn, còi trời cho Phi-Lập, muốn tha cho ra, nhưng cửa bị khóa chặt, không thể sao được, đành cứ ngồi nhìn nhau chịu

chết, giời đã gần sáng mà vẫn chưa có đường tháo thân; chợt nghe tiếng có người gõ cửa, Dân-Đạt nghĩ ngay một kế. bảo Phi-Lập giả làm bị trói, người kia mở cửa bước vào, Phi-Lập trối nghiêng ngay lại. rồi cùng với Dân-Đạt mở cửa chón ra, Phi-Lập ra khỏi, lập tức báo tòa Cảnh-sát đem linh đến vây bắt.

Giời tang tảng sáng, Ác-quỷ đem người vào trong hầm, thấy một người bị trói, vẫn tưởng là Phi-Lập, không biết chính là đồng-đảng mình, vừa toan đem ra sử-tử, thì linh cảnh-sát đã vây kín cả rồi, vội-vàng theo đường hầm chạy trốn, khi chón đi lại còn đánh cho người bị trói một trận rất ghê gớm; linh vào trong hầm chẳng thấy tăm hơi người nào cả, Phi-Lập khám xét hồi lâu, bắt được một quyển tụ-trần nhật-ký, bỏ vào túi áo đem về.

Phi-Lập bắt được một quyển nhật ký của Hắc-cân-đảng mở ra xem toàn là văn tự bí mật, xem đi xem lại, chưa hiểu manh mối ra thế nào, sau xem mãi mới lược hiểu đại ý, dịch ra được mấy câu. Lão-mẫu thấy Phi-Lập đi lại khó nhọc, sợ sinh ra yếu đau, Phi-Lập hiểu ý làm ra dáng khỏe mạnh, để yên lòng lão-mẫu, chợt có người phóng-sự xin vào yết kiến, Phi-Lập giả cách đau yếu, đắp chăn nằm trên giường, rồi cho mời vào tiếp truyện, Phi-Lập đem tình hình Hắc-cân-đảng lược kể đại khái và bảo người phóng-sự đem việc mình đau yếu đảng nhật-trình để che mắt quân gian đảng, người phóng sự vâng lời từ biệt giở ra. Người phóng sự vừa ra khỏi, Phi-Lập nhác thấy một người quần áo lam lũ ngồi nấp ở nóc nhà bên kia, cứ dương hai mắt chòng chọc nhìn sang nhà mình, biết rằng gian đảng nó vẫn gio thám mình, nghĩ bụng rằng tất phải tìm cách ẩn hình, mới có thể ra ngoài trinh-thám được.

Một đêm kia Phi-Lập đi qua nhà hát, thấy chữ đề rằng: « Nữ ưu Uyển-mỹ-Vực », trong bụng lấy làm lạ, nghĩ thầm rằng: ba chữ « Uyển-mỹ-Vực » diên đảo ghép lại thì thành ra ba chữ « Ác-quỷ-đảng » bèn theo đám đông người lên vào xem, thấy một người con gái lên đàn múa hát, dáng người sắc sảo, đang hát véo-von, mà thái trang hung hiểm, vẫn phát hiện ra ngoài mặt, còn những người ngồi xem chung quanh, toàn là người độc ác

giữ tợn, biết ngay là chỗ gian-đồ tụ tập. Đến khi tan cuộc hát, những người xem đều bắt tay nhau vào trong nhà, Phi-Lập cũng theo vào, định giò xét sự hành động của đảng ấy, nhưng người canh cửa không cho vào.

Phi-Lập về nhà không giám đi đường chính phải theo đường lò sưởi chui vào buồng nằm, lão-mẫu đẩy cửa bước vào, sự trông thấy tưởng tả kẻ trộm, vừa toan kêu lên Phi-Lập ngăn lại rồi thoi, chợt có mảnh sành dơi ở cạnh lò sưởi, nhặt lên xem có một bức thư rằng: « Người cứu nạn cho ngày hôm trước dơi ở nóc nhà, nếu ngài có lòng cho vào, thì đốt hương sẽ xin đền. » Phi-Lập nghe lời đốt một nén hương, thấy một người ở trong lò sưởi chui ra, tưởng là ai, chẳng hóa ra Dân-Đạt, Phi-Lập vừa toan nói, thì Dân-Đạt ngăn lại, rồi lấy bút nói chuyện với nhau cho khỏi tiết lộ. Dân-Đạt nói: « Nay tiểu-dân không có thể giúp tiên-sinh được, chỉ có một quản bút. nếu có thuốc độc thì thấm cả vào ngòi bút ấy, vậy xin tặng tiên sinh, hoặc có dùng gì đến chẳng », nói đoạn, đưa bút cho Phi-Lập, lại theo đường lò sưởi chui ra.

Sáng hôm sau, Phi-Lập dậy sớm, có một người con gái vào yết kiến lão-mẫu xin đến phục dịch, lão-mẫu thấy người ấy linh lợi sắc sảo, bằng lòng nuôi làm nữ-tỳ. Nữ-tỳ xuống bếp, cổi đồ hành-lý ra, lấy một vuông khăn treo trước cửa sổ, gió bay phấp phới như ngọn cờ, rồi vào phòng ngủ của Phi-Lập quét tước rộn rẹp, thường thường liếc mắt nhìn quyền tụ-trần nhật-ký. Phi-Lập lấy làm lạ, trông mặt hình như hơi quen quen, nhận kỹ ra thì nữ-tỳ chính là Uyển-mỹ-Vực, tự bấy giờ lưu tâm xem xét, để đối phó với nữ-tỳ.

Đêm ấy sáng giăng vàng vạc. Phi-Lập ngồi trong phòng, ngoảnh lưng ra cửa xoay lại cái gương ở trên bàn, liếc mắt trông vào trong gương để giò xét sự hành động của nữ-tỳ, thấy nữ-tỳ bước vào, đem chai thuốc của Phi-Lập đồ đi, móc túi áo lấy lọ thuốc mê rót vào để nguyên như cũ. Phi-Lập biết rõ mưu kế, nhưng vẫn giả vờ làm không biết, mở bừng mắt dậy, sai nữ-tỳ lấy chén nước súc miệng, khi nữ-tỳ bước ra, Phi-Lập đồ chai

thuốc mê đi, rót nước lã vào để nguyên như trước, dấu quyền tụ-trân nhật-ký vào túi áo, và đem khẩu súng lục để cạnh chỗ nằm dự bị sẵn, nữ-tỳ đem nước vào, Phi-Lập súc miệng xong bỏ quyền nhật-ký dả vào cặp sách, đem để trong tủ, có ý làm cho nữ-tỳ trông thấy. lại đến gần bàn bưng chai thuốc uống một hơi hết cả, rồi lên giường đi nằm. giả cách mê man bất tỉnh nhân sự, nữ-tỳ đem một người trong lò sưởi ra, đầu trùm khăn đen, trông không rõ mặt, hai người cùng đến mở tủ lấy quyền nhật-ký. Phi-Lập thừa lúc bất ngờ, chia súng lục bắn đánh đùng một tiếng hai người ngã quay xuống đất. Phi-Lập vội vàng báo tòa Cảnh-sát, khi giở về thì hai người đã chồn mất rồi, nghĩ bụng rằng : rõ ràng lúc súng phát ra, hai người lăn xuống chết lập tức, mà sao chúng nó chồn được, đem súng ra thi nghiệm, mới biết thấp mưu thua tri đàn bà, vì nữ-tỳ đã phòng bị trước mà thay đạn rồi, nhưng may rằng quyền nhật-ký thực vẫn còn, sau này có thể giở thám được.

Chinh đêm hôm ấy lão-mẫu tiếp dây thép của người em nói rằng : bị ốm nặng lắm muốn mời đến nói chuyện hai điều, lão-mẫu thuật cho Phi-Lập nghe. Phi-Lập có ý ngờ, nhưng không dám ngăn cản lại, bèn đưa dược-thủy-bút cho lão-mẫu bỏ vào túi áo mang đi. Khi đến nơi, té ra người em không ốm đau gì cả mà cũng không đánh dây thép bao giờ, lúc giở về ngang đường thì bị quân gian-đảng bắt mất, may nhờ có dược-thủy-bút của Dân-Đạt tặng khi trước, cho nên lại thoát được.

CHƯƠNG THỨ 3

Ác-quỷ thù Phi-Lập đến nỗi muốn bắt cả người mẹ cho hả lòng, nhưng lại bị chồn mất, bèn đổi tên làm Tất-Nhạc, mở một hiệu kinh-lý sản-nghiệp và tậu nhà cho thuê, nhưng chẳng qua lập mưu để lừa người lấy của, những người đi lại buôn bán, không ai biết rõ chân tướng, cho nên bị lừa nhiều, Ác-quỷ lại càng lấy làm đắc sách lắm, nhưng mà Ác quỷ lắm mưu nhiều kế, đã vào bực khôn ngoan, lọt vành, ngờ đâu lại có một người tên là Vô-lân-Ngư, giáo quyết cũng không kém gì Ác-quỷ, thế

mới biết võ quýt dày móng tay nhọn, mặt cưa mướp đắng cùng nhau một phường.

Một hôm Vô-lân-Ngur đến cửa hàng Tất-Nhạc, hỏi thuê một cái nhà, nhưng nhà nào đủ cả đồ dùng thập vật và có tủ sắt thì mới thuê. Tất-Nhạc nghe nói, tưởng là một nhà phú-hộ, sau này mình có thể lừa được, cho nên ân cần chiều đãi hết sức hoan nghênh, đưa Vô-lân-Ngur đến một phố kia, có một tòa nhà rất sang trọng, mở cửa vào xem, thì xếp đặt trang hoàng, đồ dùng lịch sự, lại có một cái tủ sắt cao bằng đầu người. Vô-lân-Ngur bằng lòng thuê cái nhà ấy, định giá xong rồi, rón đồ hành-lý sang nhà mới.

Nguyên bên cạnh nhà ấy là nhà Uyển-mỹ-Vực, Tất-Nhạc lập mưu từ trước, sau cái tủ sắt nhà mới, mở một cái cửa con, thông sang nhà Uyển-mỹ-Vực, mở cái cửa ấy ra, thì đứng bên này muốn lấy vật gì trong tủ cũng được. Vô-lân-Ngur đến ở nhà ấy, đem cái túi da để vào trong tủ, rồi đi ra ngoài tìm nghề sinh-lý. Uyển-mỹ-Vực thấy Vô-lân-Ngur vắng nhà, cùng với Tất-Nhạc mở cửa con ra, thấy trong tủ có cái túi da, mở túi ra xem, chỉ có một bộ áo đi đêm mà thôi, hai người tung hứng nhìn nhau, nghĩ bụng rằng thôi thôi bợm già mắc bẫy cò ke rồi.

Uyển-mỹ-Vực đổi tên là Tiểu-Linh, vào làm thư-ký nhà ngân-hàng, một hôm chủ nhà bằng sai đưa thư cho người quản-lý là Mạc-Tur, trong thư nói rằng : « Tôi bận chút việc, phải đi vắng mấy ngày, hiện có 6 vạn bạc giấy để trong tủ sắt, đã niêm phong tử tế, đến hôm chủ nhật này ông quá bộ lại đây, đem số bạc ấy giao cho Chi-điểm, nếu ông bận việc, thì giao cho thư-ký là Tiểu-Linh đem đi cũng được.» Tiểu-Linh thấy vậy, về bàn với Tất-Nhạc, định lập mưu để lừa lấy 6 vạn bạc ấy. Tất-Nhạc dò thám, biết rằng Mạc-Tur cứ đến tối ngày thứ sáu thì đi xem hát, nếu đón đường giết chết được Mạc-Tur, thì khoản tiền ấy tất về tay Tiểu-Linh.

Mười giờ đêm hôm thứ sáu Mạc-Tur đi xem hát, khi giở về thì đi chuyển xe hỏa cuối cùng, bọn gian đảng cũng lấy vé lên xe, ngồi bên cạnh Mạc-Tur mà Mạc-Tur vô tình không biết, khi xe

đi ngang đường, chúng nó thừa cơ giết chết Mạc-Tur quăng xuống bên đường sắt, vì đêm hôm tối tăm cho nên không ai biết.

Quân gian đảng giết chết Mạc-Tur rồi Tiểu-Linh lại về nhà ngân hàng làm việc, đến hôm chủ nhật, không thấy Mạc-Tur đến lấy bạc, ai cũng tưởng là bận việc, mà Tiểu-Linh thì mừng như cỏi ruột ra, chắc hẳn lừa được số bạc ấy, bèn xắm xửa quần áo vừa toan lấy bạc đem đi, chợt thấy Mạc-Tur thủng thỉnh bước vào, đến mở tủ sắt lấy bạc đem đi, Tiểu-Linh trông thấy, tưởng là Mạc-Tur hiện hồn, sợ mướt mồ hôi ra, nhưng có ý giữ gìn cho khỏi tiết lộ. Một hồi lâu có người đàn bà bước vào hỏi rằng : « Quản-lý có đến đây không ? đi tự đêm hôm thứ 6, không biết ngăn trở điều gì, mà đến nay không thấy về. » Người trong nhà bằng thấy vợ Mạc-Tur hỏi như vậy, điều lấy làm lạ, liền đánh dây thép hỏi chi điểm, thì thấy giả lời rằng « Lâu nay không thấy Mạc-Tur đến đây bao giờ », ai nấy điều lấy làm ngạc nhiên người thì cho là Mạc-Tur đem bạc đi chôn mất, người thì cho là Mạc-Tur đem bạc đi xa, bị quân gian giết chết, mỗi người nói một cách, không hiểu manh mối ra thế nào, bèn đánh dây thép cho Phi-Lập, nhờ thám xét việc ấy.

Phi-Lập đương nghĩ kế tiêu trừ Hắc-cân-đảng, chợt tiếp dây thép nói rằng : « Người quản-lý nhà Ngân-hàng tên là Mạc-Tur hôm thứ 6 vừa rồi, đem 6 vạn bạc ra ngoài mất tích không thấy về, nhờ tiên-sinh thám xét giúp cho ». Phi-Lập xem xong, liền giả hình làm người thợ chữa điện thoại, đến nhà ngân-hàng dò thám, vừa bước vào cửa thấy một người đồng Uyển-mỹ-Vực như đúc, nghĩ thầm rằng : việc này lại can thiệp đến Hắc-cân-đảng rồi, khi vào chỗ máy điện-thoại, thấy trên bảng yết tên những người làm công, có một người con gái tên là Tiểu-Linh, ở nhà số 62 phố Kha-lực-gia, đoán hẳn là Uyển-mỹ-Vực đổi tên, bèn biên số nhà vào nhật ký rồi giở ra.

Phi-Lập đi thẳng đến phố Kha-lực-gia, thừa hư lên vào nhà Uyển-mỹ-Vực, nấp ở sau giường thám thính, thấy Tất-Nhạc nói thầm với Uyển-mỹ-Vực rằng : « Hoài của, không biết đưa

nào đem đó mất sáu vạn bạc, rõ thật của đến miệng lại hồng
ăn, tiếc quá » Uyển-mỹ-Vực sực nghĩ ra bảo Tất-Nhạc rằng :
« Dễ thường thằng bợm ở nhà láng giềng nó xoay mất chằng. »
Nói đoạn hai người mở cửa con ở sau tủ sắt nhà láng giềng
ra thấy thi hài Mạc-Tur, và tập giấy bạc vẫn còn nguyên ở
trong tủ, hai người nhìn nhau mà cười, bỏ bạc vào túi áo toan
đi. Phi-Lập ở sau giường nhảy tót ra, cầm súng lục chỉ vào
mặt hai người mà quát rằng : « Chúng bay đừng có chồn lên
giời » ; Tất-Nhạc và Uyển-mỹ-vực, mặt tái như gà cắt tiết, tưởng
chừng không sao thoát được, hay đâu người nữ-bộc tự ngoài
cửa đi vào, thấy chủ mình bị khốn, bất thành linh cướp được
súng lục của Phi-Lập, hai người thừa thế đánh cho Phi-Lập
ngã quay xuống đất, rồi đem bạc đi chồn, khi chồn ra khóa
hết cả các cửa lại, thành ra Phi-Lập bị giam ở trong nhà.

Phi-Lập không có lối ra đương nghĩ kế thoát thân, nhác
thấy trên bàn có máy điện-thoại, liền báo cho tòa Cảnh-sát
đến cứu, độ một hồi lâu, nghe nhà láng giềng có tiếng mở cửa
lại nghe tiếng giầy lộp cộp biết rằng có người, nấp vào một
góc để nhìn xem, thấy một người cầm súng-lục tự trong tủ
sắt đi ra, đương lúi húi tìm tòi vật gì, Phi-Lập đương lúc hờ
cơ, bất thành linh cướp được súng lục, người kia chơ hai tay
không, không thể chống lại được. Phi-Lập bắt ngồi xuống,
rồi hỏi rằng : « Bay tên là gì ? sao dám cả gan giết người lấy
của, sự thể thế nào phải nói cho thực » Người ấy bất đặc dĩ
phải cung rằng : « Tôi tên là Vô-lân-Ngur xin thú tội lừa người
lấy của, nhưng thực không phạm giết người, nguyên đêm hôm
thứ sáu vừa rồi, tôi đi qua đường sắt thấy một người chết nằm
bên đường, khám thấy danh thiếp biết rằng người ấy là quản-
lý nhà băng tên là Mạc-Tur, lại khám thấy bức thư của chủ nhà
băng báo đến lấy sáu vạn bạc giao cho Chi-điểm, tôi nghĩ ngay
một kế, đem thi-hài Mạc-Tur về giấu trong tủ sắt, đến hôm chủ
nhật, tôi mặc quần áo của Mạc-Tur giả mạo làm Mạc-Tur, đến
nhà ngân-hàng lừa lấy sáu vạn bạc, đem về để trong tủ, nay

lại bị nhà láng giềng này lấy mất, sự tình đầu đuôi như vậy còn ai giết chết Mạc-Tư thì tôi không biết. » Phi-Lập biên hết lời cung của Vô-lân-Ngur, thì linh cảnh-sát vừa đến nơi, phá cửa bước vào. Phi-Lập giao Vô-lân-Ngur cho linh giải về tòa án, rồi thuê xe giở về.

Phi-Lập về đến nhà, thấy máy điện thoại rất chuông, chạy đến nghe thì thấy Dân-Đạt nói rằng : «Tự nay việc trinh-thám gian đảng, tôi xin chịu trách-nhiệm với tiên-sinh, không để tiên-sinh phải khó nhọc một mình. » Phi-Lập nghe nói, nghĩ bụng rằng nếu được Dân-Đạt giúp mình một tay thì việc trinh-thám có thể chóng thành hiệu được.

CHƯƠNG THỨ 4

Ngày hôm sau quan tòa sai Vô-lân-Ngur ra pháp hình tra xét, Phi-Lập là người bắt được Vô-lân-Ngur cũng phải đến làm chứng, nhưng mà Vô-lân-Ngur đã dự bị trước, khi linh giải ra lấy viên thuốc độc gài mái tai nuốt đánh ực một cái, ra đến pháp hình thì ngã lăn đùng ra mà chết, quan tòa cho tìm y-sinh đến khám nghiệm, y-sinh cho là phục độc tự-tử, quan tòa sai đem thi hài vào trong ngục, lấy vải trắng trùm lên trên, để đến chín giờ sáng hôm sau sẽ cho mai táng.

Nguyên thuốc độc của Vô-lân-Ngur không đến nỗi chết người, cách độ bảy tám giờ đồng hồ, được lực dảm đi, thì người lại sống, y-sinh xét nghiệm không đến căn nguyên, cho nên tưởng là chết thực. Mười giờ đêm hôm ấy, Vô-lân-Ngur chân tay chuyển động, dần dần sống lại, nhưng trong ngục canh phòng nghiêm mật, không có kế gì thoát thân, hay đâu có một người linh đi tuần đêm, vừa đi đến cửa ngục, nghĩ rằng Vô-lân-Ngur chết rồi, muốn vào trong ngục, đánh diêm hút thuốc lá. Vô-lân-Ngur thấy thấp thoáng có bóng người, lại giả cách chết nằm trên giường, người linh tuần đầy cửa bước vào, dương lui húi châm thuốc lá. Vô-lân-Ngur lẳng lặng đến sau lưng, bất thình linh bóp cổ một cái, người linh tuần chết tươi thẳng cẳng. Vô-lân-Ngur còi

áo linh ra. đem để trên giường, lấy vải trắng đậy lại như trước rồi mặc áo giả làm linh tuần. thủng thỉnh bước ra.

Dân-Đạt thuê một cái nhà, đối cửa với nhà Vô-lân-Ngư, đêm hôm ấy nghĩ ngợi không ngủ được, đứng trên gác ngắm xem phong cảnh. chợt thấy một người mặc áo linh cảnh-sát đi đến trước cửa mà trông không ra cách điệu người linh, chiếu viễn-kính xem, biết là quân gian đồ giả hình. liền tụt trên gác bước xuống, để thám-thính tình hình, sau thấy người ấy vào trong nhà thay áo, rồi cùng với hai người nữa đi ra, Dân-Đạt lấy sáp in hình thìa khóa cửa, đúc cái thìa khóa khác, phòng khi sau này vào trong nhà thám thính.

Chín giờ sáng ngày hôm sau, quan tòa vào trong ngục, sai đem Vô-lân-Ngư ra khám nghiệm lại rồi cho mai táng, linh mở vải trắng ra thì té ra người linh tuần chết nằm trên giường mà Vô-lân-Ngư đã chôn mất rồi, quan tòa cho tìm y-sinh khám nghiệm, thì người linh ấy bị ngạt hơi mà chết, bấy giờ mới biết Vô-lân-Ngư mưu kế giảo quyết, bèn giao cho Phi-Lập đi thám nã.

Đêm hôm ấy Phi-Lập ngồi trong phòng thảo một bài thời-sự đề đăng báo, bài ấy nói rằng : « Ngày hôm qua trong ngục có một việc rất lạ lùng, nguyên có tên phạm, khi giải ra pháp hình tra xét thì phục tội tự tử, quan tòa sai đem vào trong ngục để hôm sau mai táng, đêm hôm ấy tên phạm lại hoàn hồn, bóp cổ chết một người linh tuần rồi chôn mất, hiện bây giờ chưa biết chước lạc ở đâu ». Vừa thảo xong bài ấy, thấy đá ném vỡ cửa kính. Phi-Lập tưởng là trẻ con chơi nghịch, mở cửa ra xem, thì bị quân gian đồ bắt mất.

Hắc-cân-đảng thù Phi-Lập đến xương tuỷ, cho nên ném đá đề dụ Phi-lập. khi Phi-lập ra cửa thì chúng nó bắt trời lại, bỏ vào cái dọ mây, để lên xe đem đi. định quăng xuống sông cho mất tích. gần đến bờ sông, thì dừng xe lại, khiêng cái dọ mây xuống đất, vô ý đặt ngay vào chỗ đường dốc, mà Phi-lập cứ đạp dẫy ở trong dọ, cho nên cái dọ ấy lăn lông lốc mãi đi. chúng nó đương theo đuổi cái dọ để kéo lại, thì chợt có hai người trinh-tham vừa đi tuần đến nơi, chúng nó sợ hãi bỏ chạy, hai người

thấy sự lạ mở cái dọ ra xem tưởng là vật gì chẳng hóa ra ông đại-trình-thám. Phi-lập thuật truyện đầu đuôi cho hai người biết rồi biên số hiệu cái dọ mây vào nhật-ký, cùng từ biệt nhau giở về.

Phi-lập xem số hiệu cái dọ mây, biết rằng mua ở hiệu Bách-Trâu, ngày hôm sau đi thẳng đến hiệu để xét xem người nào mua cái dọ ấy, khi đến nơi đưa danh thiếp vào, bấy giờ Vô-lân-Ngư cùng với người đồng đảng cũng ở trong hiệu, đương hỏi mua mấy bộ áo linh cảnh-sát, thấy danh thiếp tên là Phi-Lập, tưởng là đến dò thám việc mình, cùng đưa mắt nhau, giả tiền áo rồi lảng ra. Phi-Lập bước vào hỏi chủ hiệu rằng : « Cái dọ số 13 hôm qua quý-hiệu bán cho người nào ? ». Chủ hiệu xét sổ một lượt rồi giả lời rằng : « Nam-tước Mã-nhạc-Thi ở nhà số 327 phố Ma-lạc-nhai, hôm qua sai gia-bộc đến mua cái dọ mây, chứa đồ phục sức phẩm vật để khánh hạ cho người cháu gái », Phi-Lập nghe nói, liền biên số nhà Nam-tước vào nhật-ký, rồi từ biệt giở ra.

Phố Ma-lạc-nhai có một tòa nhà nguy nga tráng lệ, chủ nhân là Nam-tước Mã-nhạc-Thi, xưa nay đi lại giao thiệp toàn những nhà phú quý cả, cho nên hôm khánh hạ cho cháu gái, khách đến dự tiệc rất đông nhưng xét thực tình thì Nam-tước tức là Hắc-cân-đảng-biến tướng, mà người cháu gái chính là Uyển-mỹ-Vực hiện hình nguyên tự khi hai người vợ được sáu vạn bạc của Vô-lân-Ngư, tậu cửa tậu nhà, sắm sửa đồ vật, làm ra giáng lịch sự trang hoàng mạo xưng làm Nam-tước, giao kết với nhà quý phái phú hào, để cho tiện thi hành mưu kế lừa người lấy của.

Phi-Lập ở hiệu Bách-Trâu ra, định đi thẳng đến Ma-lạc-nhai thám thính, ngẫu nhiên đi qua tửu điếm, vào uống chơi mấy chén tiêu khiển, khi vào trong hàng, đã thấy Vô-lân-Ngư ngồi ở ghế bên cạnh rồi, trông ra ngoài cửa thấy hai người linh cảnh sát, liền huýt còi cho chúng vào bắt Vô-lân-Ngư ngờ đâu hai người linh ấy chính là đồng đảng Vô-lân-Ngư giả dạng áo linh mới mua ở Bách-Trâu hiệu vừa rồi, khi ấy Vô-lân-Ngư đưa mắt một cái thì hai người linh giả nhảy sấn vào, bất luận phải trái, bắt Phi-Lập trói ngay lại đem về.

Hai người đem Phi-Lập về đến nơi, Phi-Lập thấy trong nhà chỉ có một cái ô-tô. ngoại giả không có đồ vật gì nữa, hai người lính giả sắp sửa đem Phi-Lập ra xử tử. bấy giờ Phi-Lập bị trói cả chân tay, không có kế gì thoát thân được, đành ngồi bó tay chịu chết, chợt thấy Vô-lân-Ngư bước vào ngăn lại mà rằng : « Thong thả, thong thả, không được hạ thủ. » Ngoảnh lại bảo Phi-Lập rằng : « Hôm trước ta bị nhà người bắt. hôm nay nhà người lại bị ta bắt, rõ thật bà già vợ được kẻ cắp, này đã chắc mèo nào cắn mỉu nào. nay tính mình nhà người ở trong tay ta, nhưng ta cũng không muốn giết hại làm gì. Nhà người do thám Hắc cân-dăng tương tế lắm, nếu nói rõ tông tích đảng ấy cho ta biết, thì ta sẽ tha chết cho. » Phi-Lập gật đầu, bảo Vô-lân-Ngư móc túi áo mình lấy nhật-ký mà xem, khi xem đến chỗ Nam-tước Mã-nhạc-Thi ở nhà số 327 phố Ma-lạc-nhai, đêm hôm nay bày tiệc khánh hạ sinh nhật cho cháu gái thì Phi-Lập nói rằng : « Ấy đó, chính là sào huyệt đảng ấy đó. Vô-lân-Ngư nghe nói liền bỏ nhật ký vào túi áo cho Phi-Lập rồi cùng với đồng đảng khóa cửa giở ra.

Trước khi Phi-Lập bị bắt, Dân-Đạt đã mở cửa trong nhà Vô-lân-Ngư. nấp ở sau ô-tô thám thính, lúc Phi-Lập bị bắt, và Vô-lân-Ngư xem nhật ký của Phi-Lập thì Dân-Đạt trông thấy rõ ràng đến khi Vô-lân-Ngư khóa cửa giở ra chỉ có một mình Phi-Lập bị trói ở nhà, dương nghĩ kế thoát thân, chợt thấy một người ở sau ô-tô bước ra. Phi-Lập trông xem, tưởng là ai chẳng hóa ra Dân-Đạt, hai người gặp nhau mừng rỡ vô cùng, Dân-Đạt cởi trói cho Phi-Lập, đem những việc thám thính của mình thuật lại một lượt rồi cùng nhau mở cửa chốn ra.

Đêm hôm ấy trong nhà Nam-tước Mã nhạc-Thi, treo đèn kết hoa, trần thiết lịch sự. hải vị sơn hào. không thiếu một thứ gì cả những khách đến dự tiệc gồm cả quý-phái vương-tôn, cho đến quý phu-nhân, nữ công-tử châu báu kim ngân. đồ trang sức trông thực choáng mắt rõ thật là hộp mật tài tử giai nhân, ngựa xe như nước áo quần như nệm, tiệc rượu xong rồi, Nam-tước lại bày ra cuộc múa hát, dàn ngọt hát hay, cuộc vui đương đắm

thấm, chợt có mùi hương thoảng qua thấm vào đến phủ tạng một lúc thì những khách dự tiệc đều ngã lăn ra, mê man bất tỉnh nhân sự. Nam-tước cùng với đồng đảng, anh thì móc túi áo, anh thì khám thắt lưng, nào là nhân kim cương, đồng hồ vàng, cho đến vàng bạc trâu báu bao nhiêu đồ trang sức. bóc lột hết sạch sành sanh, chứa đầy mấy túi da, bỏ lên ô-tô đem đi.

Vô-lân-Ngur thù Hắc-cân-đảng lấy mất sáu vạn bạc, khi xem nhật-ký của Phi-Lập, biết rõ tông tích đảng ấy, liền đi thẳng đến nhà Nam-tước, nấp ở ngoài cửa thám thính tình hình, thấy chúng nó đem túi da lên ô-tô, biết rằng đã vớ được một món to, khi xe chạy, liền nhảy lên miếng sắt phía sau xe, lúc đi qua quãng đường thanh vắng, thì bao nhiêu túi da, ném hết xuống bên đường, liền nhảy tót xuống thu nhặt đem về mở ra xem toàn những đồ trang sức vàng bạc châu báu, đáng giá kể có mấy mươi vạn bạc, đã vớ được món đại tài, lại báo thù được Cán-đảng, Vô-lân-Ngur lấy làm đắc chí lắm.

Phi-Lập thoát khỏi nhà Vô-lân-Ngur, cùng với Dân-Đạt đi thẳng đến Ma-lạc-nhai, khi vào trong nhà Nam-tước, thấy khách dự tiệc nằm ngổn ngang, mà khói chưa tan hết, biết rằng hít phải hơi thuốc mê, bèn mở hết cửa kính cho khí thông ra, một lúc thì khách tỉnh dậy, sờ đến đồ trang sức thấy mất cả, người nào người ấy ngơ ngác nhìn nhau mới biết mắc mưu Nam-tước, khách đâu về đấy. Phi-Lập với Dân-Đạt từ biệt nhau giờ về.

Phi-Lập về đến nhà, tiếp một phong thư mở ra xem thì trong thư nói rằng : « Mấy hôm trước ta bị bắt giam trong ngục, phục độc tự tử, may mà lại được hoàn hồn nay đã đường đường một nhà cự phú ta muốn đem một phần chia cho túc-hạ nhưng lại nghĩ của ấy là của bất-nghĩa, chắc rằng túc-hạ cũng chẳng thêm chi » Ký tên : Vô-lân-Ngur.

CHƯƠNG THỨ 5

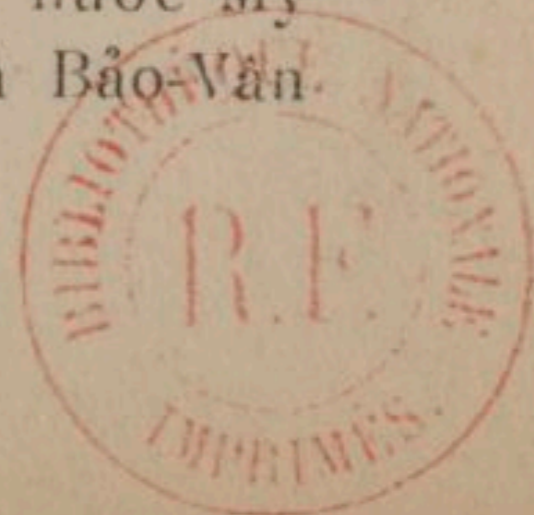
Vô-lân-Ngur vớ được một món to, nghiệm nhiên thành ra

một nhà đại phú, thời thì cửa cao nhà rộng, tráng lệ nguy nga kẻ thầy người tớ, nhất hô bách nặc, thói thường hề kiếm tiền được dễ, thì huy hoắc lại càng nhiều, tuy vậy nhưng vẫn căm tức Hắc-cân-đảng còn muốn nghĩ mưu lập kế để báo thù. Một hôm Vô-lân-Ngư mượn được một người nữ-tỳ, trông mặt giống Uyển-mỹ-Vực như đúc, liền nghĩ ngay một kế, dùng thói-miên thuật sai khiến nữ-tỳ, đem áo đen cho nó mặc, trông chẳng khác gì Uyển-mỹ-Vực chút nào. Vô-lân-Ngư làm như vậy là chủ ý dự bị sau này sẽ dùng nữ-tỳ giúp mình đối phó với Hắc-cân-đảng.

Cách thành Ba-lê độ hơn một dặm có một nơi là Hoán-thiên-liêu cây cối um tùm phong cảnh thanh vắng, cứ đến cuối xuân đầu hạ, thì tao-khách giai-nhân giắt tay nhau ra chơi hóng mát, nơi ấy có một nhà lữ-quán gọi là Gia-lan-tửu-điểm, tuy trần thiết không lấy gì làm trang hoàng, nhưng được điều thanh-tao sạch-sẽ, cho nên khách đi chơi vào trọ rất đông. Khi bấy giờ có một người Hoa-kỳ tên là Hạ-Bạt đem một người con gái sang du lịch nước Pháp cũng vào trọ nhà tửu-điểm ấy.

Phi-Lập nghĩ bụng rằng việc bóc lột phát hiện ở trong thành thì quân gian đảng chắc hẳn đem nhau đi phương khác, bèn cùng với Dân-Đạt ra chơi ngoài thành trước là dò thám gian tình, sau là tiêu khiển cho giải chí. khi đi đến chân núi, nhác thấy một người thiếu-niên đứng lui húi ở khe núi, chiếu viên-kinh xem, thấy người ấy giấu một cái hòm nhỏ ở khe núi, rồi chum cổ lên trên, biết rằng chắc có tình ý gì khác, đợi người thiếu-niên đi khỏi, liền đến tận chỗ khe núi, bới hết cỏ ra mở hòm ra xem, thì đầy một hòm toàn là bạc giấy Hoa-kỳ, bèn lấy hết số bạc ấy viết mấy chữ vào danh thiếp để trên mặt hòm chum cổ lại như cũ rồi theo hút người thiếu-niên để dò thám.

Giả Nam-tước bị Vô-lân-Ngư hút đó mất vàng bạc châu báu nên lại lập mưu kế khác để tiến hành cho tới mục-dịch bèn đổi tên là Giả-thụ-Đức đem gia-quyển ra chơi ngoài thành, khi đến Hoán-thiên-liêu cũng vào trọ Gia-lan-tửu-điểm. Một hôm người con gái đi với Hạ-Bạt, xem nhật trình nước Mỹ có lời bá cáo rằng : " Phú-thương ở Chi-gia-cao tên là Bảo-Vân.

bị người quản-ly tên là Mao-Đặng lấy trộm 20 vạn bạc giấy và đem một người tình-nhân chốn sang Âu-châu, ai thám bắt được người và tang vật đáo án, thì số bạc ấy còn bao nhiêu xin thưởng cả cho người trinh-thám » Người con gái ấy xem hết một lượt, mặt xám như đồ chàm, Giả-thụ-Đức thấy vậy bảo Uyển-mỹ-Vực rằng : « Chị chàng kia xem lời bá cáo, mà nét mặt tự nhiên biến hẳn đi, hay là chính nó là tình-nhân của Mao-Đặng, mà Hạ-Bạt tức là Mao-Đặng giả mạo », tự bấy giờ lưu tâm thám xét, hai người đi đâu cũng theo đi đó, sau mới biết đích chỗ buồng ngủ của hai người Hoa kỳ chủ ngụ.

Phi-Lập và Dân-Đạt theo hút người thiếu-niên đến tửu-điểm trông như trông nhác không thấy ai cả, tưởng là chốn ở trong điểm, hai người đứng nấp ngoài cửa. đợi khi ra thì bắt giải tòa án, nhưng đợi lâu lắm, không thấy tăm hơi người nào, một lúc nghe tiếng mở cửa có một người bước ra, tưởng là chàng thiếu niên, chẳng hóa ra Uyển-mỹ-Vực, liền nấp bên góc nhà để dò xét, thấy Uyển-mỹ-Vực lên ô-tô đi, một lúc rồi lại trở về. Hai người bèn tìm nhà trọ yên nghỉ, mở bạc giấy ra xem, kiểm được non 20 vạn bạc, đem giấu một nơi, để sau này sẽ giả lại nguyên chủ.

Giả-thụ-Đức có ý làm quen với Hạ-Bạt, trò chuyện lân la, bảo Hạ-Bạt rằng : « Tôi xem khí sắc tiên-sinh, bình như có việc gì khác thường, liền cầm lấy tay giả cách xem tướng, thấy cái nhẫn đeo tay có hai chữ, biết đích là Mao-Đặng giả dạng, liền cùng với Uyển-mỹ-Vực lập mưu đến tối vào buồng nghỉ lấy trộm 20 vạn bạc.

Tối hôm ấy khách trong tửu-điểm trò chuyện vui vẻ. Giả-thụ-Đức đem những truyện vu vơ, truyện khôi hài diễn-thuyết cho khách nghe, cốt làm cho lâu thì giờ để Uyển-mỹ-Vực vào buồng lấy trộm cho thoát, khi mới bắt đầu khai diễn có một ông già tự bên ngoài bước vào, liếc mắt trông Giả-thụ-Đức rồi sách bao hành lý đi thẳng vào phòng ngủ, phòng ấy cũng liền với phòng ngủ của Hạ-Bạt.

Uyển-mỹ-Vực lên vào phòng Hạ-Bạt tìm không thấy bạc, sau

bắt được mảnh địa-đồ có ghi chỗ giấu bạc phân minh, liền bỏ vào túi áo lên ra, khi qua cửa buồng ông già thì bị bắt.

Ông già ấy là ai? Chắc các ngài cũng có thể đoán ra được, nguyên Vô-lân-Ngư thám biết Hắc-cân-đảng ngụ ở tửu-điểm và biết rõ chúng nó lập mưu lấy trộm của Hạ-Bạt, bèn cải trang làm người già đem con nữ-tỳ bỏ vào trong bao, giả làm đồ hành lý, vào trọ một gian phòng liền với phòng Hạ-Bạt đã hẹn với mấy người đồng đảng đợi ở bên ngoài. khi Uyển-mỹ-Vực đi qua, Vô-lân-Ngư bắt lấy đem vào phòng cho uống thuốc mê, định đem đó lấy 20 vạn bạc, nhưng khám trong mình không thấy gì, chỉ thấy một bức địa đồ ghi chỗ giấu bạc, bèn lột cái mặt giả của Uyển-mỹ-Vực ra, đưa qua cửa sổ cho đồng đảng bỏ lên xe đem đi. lại đem cái mặt giả trang sức cho nữ-tỳ. giả làm Uyển-mỹ-Vực đem địa đồ đưa cho Giả-thụ-Đức. Giả-thụ-Đức vừa toan hỏi lại thì nữ-tỳ lảng chân ra, cùng với Vô-lân-Ngư chôn về Lạc-thú-nhai. Vô-lân-Ngư nghĩ rằng địa đồ đã về tay Giả-thụ-Đức. tất nhiên nó sai người đi lấy bạc, liền cho mấy người đồng đảng phục sẵn ở ngoài đường, đợi khi đem bạc về qua thì bắt lấy.

Giả-thụ-Đức xem địa đồ, biết rằng Hạ-Bạt giấu bạc ở khe núi, bèn sai một người nữ-dịch, chiếu địa đồ đi lấy bạc đem về ngờ đâu đã có người nhanh chân lấy mất rồi, khi đến khe núi chỉ thấy một cái hòm không và bức danh thiếp của Phi-Lập, tuyu nguyu như mèo cắt tai, bắt-đắc-dĩ bỏ danh thiếp vào túi áo đem về, khi về đến ngang đường lại bị đồng đảng Vô-lân-Ngư bắt được.

Vô-lân-Ngư tra khảo người nữ-dịch số bạc để đâu nữ-dịch chối rằng không có gì cả, Vô-lân-Ngư trước còn không tin sau khám thấy danh thiếp của Phi-Lập. mới biết rằng Phi-Lập đã nhanh chân lấy tự trước rồi. bèn viết một phong thư vào giao cả danh thiếp cho nữ-dịch đem về. Nữ-dịch về đến tửu-điểm đưa thư thiếp cho Giả-thụ-Đức và thuật lại đầu đuôi một lượt. Giả-thụ-Đức mở thư ra xem, trong thư nói rằng: « Uyển-mỹ-Vực đã bị ta bắt rồi, ngày mai đem tiền bạc đến nhà số 155 ở

Lạc-thú-nhai mà chuộc, thì ta tha cho về, nếu không thì ta sẽ xử tử», ký tên: Vô-lân-Ngư. Giả-thụ-Đức đã hổng ăn một món to, lại mất một người đồ đảng, trong bụng buồn rầu lắm, nhưng cũng phải lập mưu để cứu Uyển-mỹ-Vực, bèn tính tiền giả tửu-điểm, rồi cùng với nữ-dịch ra đi.

Phi-Lập và Dân-Đạt ở nhà trọ một đêm, sáng hôm sau về báo tòa Cảnh-sát đem lính đến vây Bạch-lan-tửu-điểm, khi lính sấn vào, Phi-Lập trông thấy Hạ-Bạt, chỏ vào mặt mà nói rằng: « Tên phạm này tức là Mao-Đăng ở Hoa-kỳ, bắt lấy nó trói lại » lính cảnh-sát chưa hiểu ra thế nào. Phi-Lập đưa nhật trình cho xem, bấy giờ mới biết rõ truyện, liền bắt Mao-Đăng gửi về tòa án tra xét.

Vô-lân-Ngư đem Uyển-mỹ-Vực ở trong nhà, nào là rõ-rành nào là bức bách, muốn cho nhập đảng với mình, Uyển-mỹ-Vực bấy giờ như cá trong chậu, chim trong lồng, không thể nào thoát được, bèn thuật hết lịch sử của mình và xin bằng lòng nhập đảng. Vô-lân-Ngư làm một tờ minh thư bắt Uyển-mỹ-Vực ký tên thề rằng: « Trước tôi ở trong vòng Hắc-cán-đảng không được tự do cho nên đảng ấy bảo sao nghe vậy, tự nay thề không chịu làm chó săn cho đảng ấy nữa », ký tên: Uyển-mỹ-Vực. Uyển-mỹ-Vực ký tên rồi Vô-lân-Ngư bảo rằng: « Từ nay về sau, ta bảo gì nàng cũng phải nghe hiện bây giờ sắp có một người đến đây, bất cứ người nào hề thấy mở cửa thì nàng đem súng lục bắn liền. » Uyển-mỹ-Vực trong bụng hồ nghi, không biết là bắn người nào nhưng vì muốn bảo toàn tính mệnh cho nên cũng phải nghe lời.

Giả-thụ-Đức đi thẳng đến nhà Vô-lân-Ngư hỏi rằng chủ nhân ở đâu; người canh cửa đáp rằng: hiện ở trong phòng, Vô-lân-Ngư nghe tiếng sai Uyển-mỹ-Vực đem súng lục nạp đạn sẵn đứng đợi ở trong cửa, rồi mở cửa ra nghênh tiếp, Giả-thụ-Đức hỏi rằng: « Nay ta đem bạc đến chuộc đồ-dảng, vậy thì nàng ở đâu? » Vô-lân-Ngư vào trong phòng mà nói rằng: « Hiện ở trong phòng này, xin vào tương kiến. Giả-thụ-Đức vừa bước đến cửa thì Uyển-mỹ-Vực ở trong cửa bắn đánh đùng một phát, Giả-

thụ-Đức ngã lăn ra mà chết. Vô-lân-Ngur cùng Uyển-mỹ-Vực bỏ thi-hài vào cái hòm gỗ, đem đi nơi xa cho mất tích.

CHƯƠNG THỨ 6

Đầu đảng Hắc-Cân la Tát-thiên-Na nghe thấy Vô-lân-Ngur bắt Uyển-mỹ-Vực, lập mưu giết Giả-thụ-Đức, trong bụng căm tức lắm muốn báo thù cho đồng đảng, nhưng lại nghĩ rằng Vô-lân-Ngur thủ đoạn cao cường, nếu dụ y nhập đảng, cũng có thể giúp mình được một tay, bèn gài cái danh nhơn có thuốc mê vào gan bàn tay đi thẳng đến nhà Vô-lân-Ngur. Khi đến nơi chừng con mắt mà nói rằng : « Nhà ngươi phải nhập đảng với ta, nếu phản đối với ta, tức là cựu thù của ta. » Vô-lân-Ngur cậy tài không chịu khuất, thành ra hai người phản đối nhau, trước còn cãi vã nhau, sau đến đấm đá nhau. Tát-thiên-Na hết sức vỗ vào vai Vô-lân-Ngur một cái rõ ra dáng, thuốc mê thấm vào huyết mạch, Vô-lân-Ngur đau quá ngã lăn xuống đất. Uyển-mỹ-Vực vội vàng nưng dậy thì đã mê man bất tỉnh nhân sự, Tát-thiên-Na đưa phong thư cho Uyển-mỹ-Vực mà bảo rằng : « Khi nào Vô-lân-Ngur tỉnh dậy thì đưa thư này cho xem » ; nói đoạn dương dương đắc chí giở ra.

Khi Vô-lân-Ngur tỉnh dậy, Uyển-mỹ-Vực đưa thư cho xem, trong thư nói rằng : « Uyển-mỹ-Vực lại về Hắc-cân-đảng, mà Vô-lân-Ngur cũng thu dùng làm đồ đảng, ngày mai các ngươi phải đến nhà ta có việc cần ». Vô-lân-Ngur nghĩ rằng : « Tát-thiên-Na vỗ vai một cái mà mình đến nỗi mê man, pháp lực thần thông như vậy, chưa dễ đối địch được, nhưng hãy thư thả, sau này sẽ liệu cách xử chi. »

Uyển-mỹ-Vực đã có lời thề với Vô-lân-Ngur liền cùng với Vô-lân-Ngur kết duyên tần tảo, hai vợ chồng đem nhau ra tửu-điểm mua vui, lại thấy Tát-thiên-Na đưa thư đến bách rằng : « Những lời ta định ước hôm trước, hạn cho đêm hôm nay phải thực hành, không được chậm trễ. » Vợ chồng Vô-lân-Ngur tiếp thư càng lấy làm buồn rầu lắm.

Một hôm mặt giời đã lặn, mặt giăng mới mọc, Dân-Đạt cùng một người bạn đem hai người con hát vào tửu-điểm mua vui, chén thù chén tạc, đàn ngọt hát hay, thực là một cuộc rất vui vẻ, nhưng xét thực tình thì người bạn và hai người con hát, điều là bộ-hạ Hắc-cân-đảng muốn giao kết với Dân-Đạt để dò thám những sự bí mật. Dân-Đạt trông thấy hình sắc, đã có ý ngờ, sau xét đến những sự hành động, càng biết đích là gian đảng, nhưng vẫn cứ điềm nhiên, giả cách xay rượu, để dò xét cách cử động của lũ ấy, khi ấy vợ chồng Vô-lân-Ngur cũng ở tửu-điểm, mà Tát-thiên-Na cũng đến đó đưa thư.

Tát-thiên-Na nghiên cứu khoa học, có chế ra một thứ súng dùng bằng điện lực, có thể bắn chết người ở ngoài trăm dặm, mà không nghe thấy tiếng nổ, khi thấy đồ đảng mình dẫn dụ Dân-Đạt ở tửu-điểm, bèn đem điện pháo ra gần đó thí nghiệm, nếu quả thực hành cũng có thể trừ được một cái chướng ngại, nhưng khi điện pháo phát ra thì Dân-Đạt đã giả cách xay rượu về rồi.

Phi-Lập cùng Dân-Đạt, chủ ý trình thám Hắc-cân-đảng và Vô-lân-Ngur thành ra phát được cái án Mao-Đảng, mà hai đảng kia vẫn chưa thám nã được, nhưng cũng cố ý tiến hành cho đạt tới mục đích, hôm ấy Phi-Lập đến tìm Dân-Đạt, thì Dân-Đạt đã đi chơi tửu-điểm rồi, chỉ có một người gia-bộc ở nhà, Phi-Lập sai gia-bộc đi việc khác, một mình ngồi đợi trong nhà, chợt nghe tiếng giầy lộp cộp, biết rằng Dân-Đạt đã về và có mấy người theo sau, liền nấp ở sau màn để dò thám.

Dân-Đạt xay rượu giở về, người bạn và hai người con hát đưa về tận nhà, chúng nó tưởng Dân-Đạt xay rượu thực, cùng nhau khám soát những đồ vật trong nhà, Dân-Đạt hỏi làm gì, thì nói thác rằng tìm thuốc lá để hút, Dân-Đạt nói : « Cái hòm kia có thuốc lá tốt lắm, đem lại đây tôi lấy cho mà hút. » Người bạn đem cái hòm đến. Dân-Đạt mở ra, thì có một khẩu súng lục, liền cầm súng lục toan bắn, người kia rật máy đèn điện cho tắt đi, rồi cùng với hai người con hát ra, tưởng là quân gian còn nấp ở đó, liền đem súng lục ra bắn, ngờ đâu bắn luôn mấy phát không thấy động đậy gì cả, nghĩ rằng nó đã

chết rồi, mở màn ra xem thì té ra Phi-Lập, hai người nhìn nhau mà cười.

Vô-lân-Ngur nghĩ rằng : đêm hôm trước xuýt chết về điện-pháo của Tát-thiên-Na, pháp lực thần thông như vậy, tài mình không có thể đối địch được, bèn cùng Uyển-mỹ-Vực đến nhà Tát-thiên-Na yết kiến. Tát-thiên-Na tuyên ngôn rằng : « Ta là một người đầu đảng thứ nhất anh hùng, quyết không để ai được viết mệnh lệnh của ta. » Vô-lân-Ngur tỏ ý phục tùng, Tát-thiên-Na hỏi rằng : « Ta muốn giao cho nhà ngươi hai việc để thi nghiệm xem trình độ nhà ngươi thế nào, có bằng lòng không ? » Vô-lân-Ngur xin vâng lời. Tát-thiên-Na đưa tờ Xã-hội-báo cho xem. Vô-lân-Ngur mở ra xem có một đoạn nói rằng : « Xứ Chi-gia-cao ở Hoa-kỳ, có một người phú-thương tên là Bảo-Vân, mới sang du-lich nước Pháp, ngụ ở Bách-tửu điểm trong thành Ba-lê, vì Bảo-Vân sang Pháp là lần đầu, cho nên tính tình phong tục nước Pháp chưa được am hiểu lắm. Bảo-Vân không hiểu tiếng Pháp, thuộc lòng có câu : « Con gái thành Ba-lê, là người hoạt bát và tin thực trong đám nữ-giới không sai », chỉ nói được câu ấy mà thôi. Tát-thiên-Na nói : « Nhà ngươi đã hiểu chưa, Bảo-Vân là người Hoa-kỳ chúng ta lập kế, phải dùng thói quen của người Hoa-kỳ đối đãi mới được. » Vô-lân-Ngur nghĩ một hồi lâu, rồi giả lời rằng : « Tôi có một kế rất là thần diệu : Lý-thị cũng là một người giáo quyết trong đồng đảng phải nhờ Lý-thị giúp một tay mới có thể chóng thành hiệu được. Tát-thiên-Na bằng lòng, đưa tờ báo cho Lý-thị xem và bảo Lý-thị hiệp với Vô-lân-Ngur bày mưu lập kế.

Ngày hôm sau Lý-thị đổi tên là Giả-Lan, đi thẳng đến Bách-tửu-điểm, đưa danh thiếp vào yết kiến, Bảo-Vân cho mời vào tiếp truyện, Lý-Thị nói : « Thiếp nghe tiên-sinh khen chị em chúng tôi là người hoạt bát và tin thực trong đám nữ giới, vậy xin tiên-sinh cho mấy chữ để đăng báo, trước là vẽ mày vẽ mặt cho chị em chúng tôi, sau là thêm vẽ vang cho báo giới chúng tôi. Bảo-Vân xin vâng. Lý-Thị đưa một trang giấy mỏng ra, trên trang giấy đã viết sẵn rằng : « Con gái thành Ba-lê, là người hoạt bát và

tin thực trong đám nữ giới. không sai. » Bảo-Vân liền ký tên ở dưới trang giấy ấy. Nguyên dưới trang giấy mỏng lại có một trang giấy nữa, khi Bảo-Vân ký tên thì chữ ký in hẳn xuống trang giấy dưới rõ ràng. Lý-Thị đã ăn cắp được chữ ký của Bảo-Vân vào trang giấy trắng, từ biệt giở ra.

Uyển-mỹ-Vực đổi tên là Mã-lệ-Mai, giả mạo làm thư-ký nhà máy Lưu-thanh, đến yết kiến Bảo-Vân mà nói rằng : « Chúng tôi nghe tiếng tiên-sinh lấy làm hâm mộ lắm, vậy xin tiên sinh ngỏ cho mấy lời vàng ngọc in vào máy Lưu-thanh, để làm kỷ-niệm, » nói đoạn đưa máy Lưu-thanh ra, Bảo-Vân chỉ hiệu được hai câu trước, liền ghé vào máy nói rằng : « Con gái thành Ba-lê là người hoạt bát và tin thực trong đám nữ giới không sai ». Uyển-mỹ-Vực đã ăn cắp được tiếng nói của Bảo-Vân, từ biệt giở ra.

Lý-Thị đưa trang giấy trắng mà có chữ ký của Bảo-Vân cho Vô-lân-Ngư, Vô-lân-Ngư viết rằng : « Pháp Mỹ ngàn-hàng quản-lý chiếu giám, khoản tiền của tiền-đệ gửi nhà băng khi trước, xin hãy giao cho Lý-Thị mười vạn bạc »; dưới đã có chữ ký của Bảo-Vân rồi, viết xong, giao cho Lý-Thị để đem đến nhà băng lừa lấy mười vạn bạc.

Bách tửu-điểm là một nhà khách-sạn có danh tiếng, có một người con gái giữ máy điện thoại. các nơi có hỏi han gì đến Tửu-điểm tất giao người con gái ấy thông báo, Vô-lân-Ngư thám thính biết rằng người con gái mỗi buổi đi làm việc tất phải đi qua con đường ấy liền sai người đồng đảng nấp ở bên đường, thấy người con gái đi qua, bắt lấy đem giấu một nơi, lại sai Uyển-mỹ-Vực giả mạo làm em người con gái ấy đến nói với điểm chủ rằng : « Sáng hôm nay chị tôi bị đau yếu nên sai tôi là em gái đến giữ máy thay một buổi. » Điểm chủ tưởng thực, liền cho Uyển-mỹ-Vực giữ máy điện thoại.

Cùng một lúc ấy, Lý-Thị đem phiếu đến giả nhà ngân-hàng lĩnh bạc. người quản-lý nghĩ rằng 10 vạn bạc không phải là thường, cho nên không giám xuất, liền đánh máy điện-thoại xin Bảo-Vân nói truyện, hay đâu người giữ máy chính là Uyển-mỹ-Vực, ghé tai nghe thì thấy người quản-lý hỏi rằng : « Có một

người con gái thanh niên đến lĩnh 10 vạn bạc có thực thể không? và có nên giao ngay không? » Uyển-mỹ-Vực liền mở máy lưu-thanh đã in được tiếng nói của Bảo-Vân trước để giả lời rằng : « Con gái thành Ba-lê là người hoạt-bát và tin thực trong đám nữ-giới không sai. » Người quản-lý tưởng là Bảo-Vân giả lời thực, bèn giao cho Lý-Thị 10 vạn bạc, Lý-Thị ra khỏi cửa nhà băng, giao bạc cho Vô-lân-Ngư đem lên ô-tô đi nhanh như chớp, rồi cũng về nhà Tát-thiên-Na báo tin. Tát-thiên-Na thưởng cho Vô-lân-Ngư và những người đồ đảng để kích khuyến.

Khi Lý-Thị lĩnh tiền. Dân-Đạt ngẫu nhiên đi qua ngân hàng nhác mắt trông thấy, biết rằng gian đảng lại lập kế lừa người, bèn thay hình giả dạng để thám-thình tình-hình. Lúc Lý-Thị lén về, Dân-Đạt cũng theo hút về tận nhà, thám thấy trong nhà Lý-Thị đủ các thứ máy móc khôn khéo, ai vô tình bước vào, mở máy ra thì bị hãm luôn. Dân-Đạt về thuật truyện với Phi-Lập báo tòa Cảnh-sát đem linh đến vây bắt.

Phi-Lập bảo linh phục sẵn ở chung quanh, rồi cùng Dân-Đạt đi thẳng vào trong nhà, cầm súng lục chỏ vào mặt Lý-Thị mà nói rằng : « Lập tức đánh máy điện thoại gọi Vô-lân-Ngư và Uyển-mỹ-Vực đến đây thì cho nhà người được tự do hành động, nếu không thì ta bắt bỏ ngục. » Lý-Thị còn ngần ngại chưa quyết, Phi-Lập lại truật rằng muốn nghe lời ta hay là muốn vào ngục, nói mau. Lý-Thị bất đắc dĩ đánh dây nói gọi Vô-lân-Ngư và Uyển-mỹ-Vực đến, khi hai người bước vào trong nhà, Dân-Đạt mở máy ra, thì hai người đều bị hãm cả, linh ở chung quanh nhảy sấn vào bắt trói lại, tạm đem giam trong ngục ở gần đó, để hôm sau giải về tòa án tra xét. Sáng hôm sau Phi-Lập cùng Dân-Đạt vào trong ngục thì Vô-lân-Ngư mất tích, hỏi ai cũng ngạc nhiên, không biết biến đi đằng nào mất, bất đắc dĩ phải giải Uyển-mỹ-Vực về trước, rồi sau thám nã Vô-lân-Ngư.

CHƯƠNG THỨ 7

Tát-thiên-Na xem nhật trình biết rằng Uyển-mỹ-Vực bị bắt giam trong ngục, đợi đáp tàu Chiêm-bắc giải sang tòa án cao-

đăng tra xét, bèn lập kế để cứu Uyển-mỹ-Vực. đổi tên là Điều-Phán, giả hình làm một ông cố đạo đem một người gia bộc ra thuê nhà ở gần bến tàu, đồ hành lý có một cái hòm nặng quá chứa toàn những tạc-dạn, điện-pháo và các thứ máy móc, nói thác là hòm sách giảng đạo cho người ta khỏi ngờ; thu xếp đầu đầy, giả mạo một phong thư của Lục-hải-thống-quân giới thiệu, đến yết kiến ngục quan, xin vào rửa tội cho các tù đồ trong ngục, ngục-quan tưởng là thực, dẫn Điều-Phán vào trong ngục, Điều-Phán phát cho tù đồ mỗi người một mảnh giấy, trong giấy đại khái nói những sự bất tử linh hồn, và nên tin ngưỡng Thượng-đế; phát cho Uyển-mỹ-Vực thì trong giấy nói rằng: « Khi xuống tàu giả cách ốm nằm ở nhà thương đằng lái tàu. kéo đằng mũi tàu có điện pháo phát ra, trốn thoát được lại về Ba-lê, nếu không thì thà rằng chết còn hơn chịu nhục. » Điều-Phán rửa tội xong, từ biệt về nhà trọ, dự bị điện pháo để thi hành, chưa bao lâu tù phạm giải hết cả xuống tàu, còi dục một tiếng, thì tàu quay mũi chạy, Điều-Phán ở trên gác, ném điện pháo xuống mũi tàu đánh đùng một tiếng, những thuốc đạn chứa ở mũi tàu bị điện pháo nổ tung ra, một lúc thì tàu đắm, đồ hàng hóa mất hết sạch, người thì lên được cả, chỉ có một tên nữ phạm tội rất trọng yếu là Uyển-mỹ-Vực thì mất tích.

Dân-Đạt đến nhà Phi-Lập, bàn việc trình-thám, đem tờ nhất-trình ra xem, có đoạn nói rằng: « Thành Ba-lê bị Hắc-cân-đăng những nhiều đã lâu, nay nhờ có Phi-Lập, Dân-Đạt hai người hết sức thám nã, bắt được chúng nó trừng trị, từ nay thành Ba-lê được an cư lạc nghiệp đều là nhờ hạnh phúc của hai người. » Xem những lời dự luận ấy-hai người đều lấy làm vui lòng, Phi-Lập hỏi rằng: « Việc điện pháo ở tửu điểm, tức hạ đã thám được tông tích gì chưa? » Dân-Đạt nói: « Tiều-dệ đương nghiên cứu việc ấy, nhưng chưa tìm được manh mối gì cả, nói đoạn từ biệt giờ về. Dân-Đạt ra khỏi, Phi-Lập xem đến cuối tờ nhất-trình thấy đăng việc tàu đắm, và Uyển-mỹ-Vực mất tích, lại lấy làm buồn đau.

Dân-Đạt có một người con, trước còn cho tông học, nhưng

tuổi đã lớn mà học hành không thấy tấn tới. từ bấy giờ giữ con ở nhà, học tập nghề trinh-thám. Dân-Đạt muốn nghiên cứu việc điện-pháo ở tửu-điểm, bèn cùng với người con, giả hình làm người gồng thuê gánh mướn, đi khắp các nơi, để thám thính tình hình.

Tát-thiên-Na đã đánh đắm tàu Chiêm-bắc rồi, sợ người ta nghi ngờ, lại thuê một cái nhà ở phố khác, đem gia-bộc và hành-lý thiên sang nhà mới, nhưng đồ hành-lý nhiều quá, chưa đem hết vào trong nhà, có một cái hòm hầy còn để bên đường, hay đâu cha con Dân-Đạt ngẫu nhiên đi qua, thấy hình tích đáng ngờ, nhân lúc vắng người, sẽ mở cái hòm ra xem, thấy trong cái mũ có một viên tạc-đạn, vôi vàng đầy lại như cũ, sẽ đến hỏi dò gia-đồng rằng : « Đồ hành lý của ai ? » Gia-đồng nói của Điều-Phán tiên-sinh mới đến thuê ở trên gác nhà này. Dân-Đạt nghe nói, biên tên và số nhà vào nhật-ký. rồi lảng đi nơi khác.

Phi-Lập do thám Hắc-cân-đảng tuy rằng thành hiệu rồi lại thất bại, nhưng vẫn bền chí kiên gan, phàm những việc điện pháo và việc đánh đắm tàu, muốn nghiên cứu cho đạt mục-dích, cho nên thời thường vẫn ra ngoài trinh-thám. Một hôm chưa kịp ra ngoài, có một người tự xưng là Tịch-hòe-Sĩ, đưa danh thiếp xin vào yết kiến, Phi-Lập cho mời vào, người ấy bước vào trong nhà, ngả mũ úp trên bàn rồi nói rằng : « Nghe tiếng tiên-sinh thám nã Hắc-cân-đảng, có công với xã-hội, nay được thừa nhan tiên-sinh thực là hân hạnh lắm, thôi thì nói rần nói rờng, tán mà tán mãnh ; Phi-Lập chưa kịp giả lời ngay, bất thành linh vỗ vào vai một cái, Phi-Lập đau quá, ngã lãn ra, mé man không biết gì cả. Nguyên Tát-thiên-Na gài cái danh nhọn vào gan bàn tay, mạo xưng làm Tịch-hòe-Sĩ, lập mưu để lừa Phi-Lập, khi Phi-Lập đã hồn mè rồi, Tát-thiên-Na lấy mảnh giấy viết rằng : « Phi-Lập đã đến ngày tuyệt mệnh, vài phút nữa thì cái nhà này thành ra gio, mà thi hài Phi-Lập cũng tan tành như sác pháo, ông đại-trinh-thám mà đến nỗi chết một cách như vậy, thảm độc lắm thay, nhưng cũng đủ báo thù cho Hắc-cân-đảng ». Viết xong, để trên bàn rồi lễn ra.

Dân-Đạt thám thấy tạc đạn ở trong mũ, vội vàng về báo cho Phi-Lập biết, khi về đến cửa, nghe trong nhà im lặng như tờ, đẩy cửa bước vào thấy Phi-Lập nằm ở dưới đất, gọi mãi không tỉnh, nhấc thấy mảnh giấy ở trên bàn, cầm lên xem một lượt tìm khắp chung quanh không thấy vật gì nguy hiểm, chợt nghe trong mũ có tiếng tỳ-tách, mở ra xem thì có một viên tạc đạn và một cái đồng hồ, hễ đúng giờ thì nổ, vội vàng cầm cái mũ quăng ra ngoài phố đánh đùng một tiếng, bấy giờ Phi-Lập mới được thoát nạn.

Dân-Đạt đã thám biết số nhà của Điều-Phán mới thuê cùng với Phi-Lập hiệp mưu để nã bắt. Phi-Lập đem lính cảnh sát phục sẵn chung quanh nhà, còn Dân-Đạt thì bảo người con giả làm thợ khâu giầy bỏ Dân-Đạt vào trong hòm để làm nội ứng, đến nhà Điều-Phán xin khâu giầy, Điều-Phán có ý ngờ bắt khóa chặt cái hòm lại. Phi-Lập nấp bên ngoài, nhấc trông Điều-Phán chính là Tịch-hòe-Sĩ hòm trước, vội vàng thúc lính xông vào bắt trời lại. Con Dân-Đạt thấy cha bị khóa ở trong hòm, mặt sảm như đồ chàm, thuật truyện cho Phi-Lập biết. Phi-Lập đập toang cái hòm ra, mới cứu được Dân-Đạt nhưng bị ngạt hơi ngất đi, chỉ còn hơi thoi thóp một chút, một hồi lâu mới tỉnh lại được.

CHƯƠNG THỨ 8

Uyên-mỹ-Vực ở tàu Chiêm-bắc chốn thoát trong mình không một đồng xu nhỏ nào, muốn về Ba-lê nhưng không có tiền lấy vé tàu, bèn nấp dưới đáy tàu theo về, khi đến la-ga gần Ba-lê bị người soát vé bắt được, Uyên-mỹ-Vực nói thác rằng: vì có mẹ già ở Ba-Lê ốm nặng, muốn về thăm mẹ, nhưng nghèo khổ không có tiền lấy vé tàu, nên bất-đắc-dĩ phải làm như vậy. Những người hành khách nghe nói thương là người có hiếu, mỗi người giúp ít nhiều giả tiền cước, khi về đến Ba-lê tìm bạn đồng đảng chưa gặp người nào; một hôm vào nhà hát, sực nghĩ đến cảnh tượng khi xưa, lại ngửa nghề lên đàn múa hát

cử tọa không biết là ai, nghe tiếng hát thì rõ ràng Uyển-mỹ-Vực nghĩ bụng rằng: «Uyển-mỹ-Vực đã chết khi tàu đắm rồi, sao còn hiện hình trong cuộc hát », ai nấy đều lấy làm ngạc nhiên.

Hắc-cân đảng có một người tên là Doãn-niên-Lộ, là tay giáo quyết trong đồng đảng, thường hay chế ra các thứ thuốc độc rất là thần diệu, đương khi Tát-thiên-Na làm thủ-lĩnh có viết một phong thư, ngoài phong bì đề rằng . « Thư này phi sau khi ta bị bắt, không ai được mở xem. »

Uyển-mỹ-Vực xem nhật-trình biết rằng Tát-thiên-Na bị bắt giam trong ngục, bèn báo tin cho Doãn-niên-Lộ, cùng vào nhà bí-mật, mở phong thư trước ra xem, trong thư nói rằng: « Nếu ta bị bắt, thì đem phong thư bí-mật số 13 giao cho bạn ta và người thay quyền ta là Doãn-niên-Lộ. » Hai người cùng hiệp mưu để cứu thủ-lĩnh Tát-thiên Na.

Doãn-niên-Lộ viết một phong thư đề phong bì rằng: « Điều-Phán tiên-sinh thu dăm », sai Uyển-mỹ-Vực đưa vào trong ngục cho Tát-thiên-Na. Bấy giờ trong ngục tuy rằng canh phòng nghiêm mật nhưng ngục quan mở thư xem, thấy điều là lời hỏi thăm sáo thường, nên bằng lòng cho vào. Tát-thiên-Na tiếp thư của đồng đảng lại còn một chút hi vọng.

Khi ấy thủ phạm đã bị bắt rồi, Phi-Lập nghĩ rằng việc trinh-thám đã có thành hiệu, bèn cùng với lão mẫu ra ngoài tiêu khiển; ngẫu nhiên đi qua nhà nàng Mộ-Đức, nguyên nàng ấy đã đính hôn cùng Phi-Lập, nhưng chưa kịp làm lễ thành-thân, Phi-Lập cùng lão mẫu vào trong nhà, cùng Mộ-Đức truyện trò hàn huyên, Mộ-Đức đưa danh thiếp cho Phi-Lập xem và nói rằng: Định đến tối ngày thứ ba bày tiệc yến khách, đã hẹn cho hàng nhà cao-lâu sửa tiệc, vi rượu và đồ ăn của hiệu ấy hơn cả các hiệu khác », Phi-Lập gật đầu, cùng lão mẫu từ biệt giờ về.

Uyển-mỹ-Vực dò thám biết số nhà nàng Mộ-Đức và biết nàng ấy là vợ chưa cưới của Phi-Lập, nhân bên cạnh có một cái nhà yết giấy cho thuê, bèn đến thuê cái nhà ấy cho tiện thám thính tình hình, Mộ-Đức có một người nữ-tỳ là Nhan-Thị tinh nết .hực thà, Uyển mỹ-Vực giả cách làm quen với Nhan-Thị, trò

truyện lân la, Nhan-Thị ngay lòng, trong nhà có việc gì nói cả cho Uyển-mỹ-Vực biết. Uyển-mỹ-Vực biết dịch tối ngày thứ ba Mộ-Đức bày tiệc mời khách, mời ngăm cùng với Doãn-niên-Lộ lập mưu để báo thù.

Doãn-niên-Lộ đòi lên là Cát-đạo-Niên đến làm hầu-xáng hiệu cao-lâu, chiều hôm thứ ba, Cát-đạo-Niên đến nhà Mộ-Đức, quyết rón cửa nhà, bày đặt bàn ghế, đem rượu và các đồ thực phẩm bày la liệt trên bàn ; đến tối thì Phi-Lập, Dân-Đạt cùng các quý khách đến dự tiệc rất đông, truyện trò hàn huyên, thực là một cuộc rất vui vẻ. Hai vợ chồng nữ-tý nghĩ rằng đã có hầu-xáng phục dịch, cùng đem nhau xuống bếp rót một chén rượu cho chồng uống, ngờ đâu mới uống khỏi họng, thì ngã lăn ngay ra mà chết, Nhan-Thị mặt xám như đồ chàm, chạy lên nhà kêu to rằng : riệu có thuốc độc. Khi bấy giờ Dân-Đạt bung chén rượu vừa toan uống, thấy vậy lập tức quăng chén rượu xuống đất, đứng phắt dậy cùng với Phi-Lập tra xét. Cát-đạo-Niên thấy mưu của mình đã tiết lộ, vội vàng rút máy đèn điện cho tắt đi, rồi lên ra cửa sau trốn thoát. Phi-Lập muốn vặn máy đèn cho sáng, tìm khắp mọi nơi chẳng thấy tăm hơi gì cả. Phi-Lập Dân-Đạt và khách dự tiệc đều giải tán đầu về đấy.

Phi-Lập nghĩ rằng gian đảng thù mình đến xương tủy mà nàng Mộ-Đức ở chỗ hẻo lánh thực là một nơi rất nguy hiểm, bèn thuê cho nàng một cái nhà ở phố Na-uy, rón rẹp sạch sẽ, đưa thư nhờ Dân-Đạt đem ô-tô đến đón Mộ-Đức. Tối hôm ấy Dân-Đạt đi ô-tô đến nhà Mộ-Đức, đem việc thiên cư thuật cho nàng nghe, Mộ-Đức thu xếp đồ hành trang, đem lên ô-tô, còn Dân-Đạt nấp trong hòm áo, cho quán gian khởi biết Mộ-Đức lên xe đi thẳng đến phố Na-uy.

Khi Dân-Đạt đến nhà Mộ-Đức, Uyển-mỹ-Vực ở nhà lảng riêng nghe tiếng ô-tô tưởng là linh cảnh-sát đến vây bắt, vội vàng chèo qua tường chạy trốn, sau thấy một mình Dân-Đạt ngồi trên xe lại quay về để thám thính, lúc xe chạy chỉ thấy một mình Mộ-Đức ngồi trên xe mà không thấy Dân-Đạt, lấy làm hồ nghi cũng theo hút ô-tô đến phố Na-uy.

Khi Mộ-Đức thiên sang nhà mới, thì Phi-Lập đã đến tự trước rồi. Mộ-Đức xuống xe vào trong nhà bắt tay chào Phi-Lập và nói rằng Dân-Đạt nấp trong hòm áo cho chúng khỏi biết. Ngờ đâu đương rón đồ hành-lý vào trong nhà, Uyển-mỹ-Vực đã theo hút đến nơi, nhân lúc vắng người mở hòm ra xem. Thấy Dân-Đạt nằm trong hòm. Thừa cơ đánh cho ngất đi. Lôi bỏ ra ngoài rồi lên vào nấp trong hòm đây nấp lại như cũ. Trong đây phút Dân-Đạt tỉnh dậy, trông như trông nhác chẳng thấy ai, đứng dậy lẳng lặng giở về. Phi-Lập đương rón rẹp đồ hành-lý, chợt thấy máy điện-thoại rất chuông, chạy đến nghe thì là lời của Dân-Đạt, lấy làm quái lạ, hỏi rằng : «Túc-hạ về nhà rồi, thì người nào nấp ở trong hòm?» Dân-Đạt giả lời rằng : «Hoặc là Uyển-mỹ-Vực», Phi-Lập càng lấy làm ngạc nhiên, liền bảo Dân-Đạt lại ngay đề thương nghị.

Đương khi Phi-Lập lúi húi rón rẹp, Uyển-mỹ-Vực ở trong hòm trốn ra, sẵn có ô-tô ở trước cửa, nhảy tót lên vận máy đi nhanh như chớp. Khi qua Bách-tửu-điểm, liền xuống xe vào trong điểm, đánh máy in gọi Doãn-niên-Lộ đi ô-tô đến tửu-điểm thương nghị. Phi-Lập nghe lời Dân-Đạt, tưởng là Uyển-mỹ-Vực vẫn còn ở trong hòm, lúc mở ra thì chỉ thấy hòm không, vội vàng chạy ra cửa xem, thì Uyển-mỹ-Vực đã lên ô-tô đi biến mất rồi. Phi-Lập lấy làm hối hận, tức khắc đi xe đạp để tìm Dân-Đạt đi đến ngang đường thấy Uyển-mỹ-Vực ở Bách-tửu-điểm, toan dừng xe xuống bắt, lại sợ một mình bắt không nổi ; chợt nghe tiếng ô-tô tự đằng xa đi lại. Uyển-mỹ-Vực tưởng là Doãn-niên-Lộ ở trong điểm chạy ra nghênh tiếp, ngờ đâu lại hóa ra Dân-Đạt, Phi-Lập cười rằng : người ấy có phải là người người đáng nghênh tiếp đâu ; liền hiệp sức với Dân-Đạt bắt Uyển-mỹ-Vực trói chặt lại để lên ô-tô. Hai người cùng vào hàng uống mấy chén rượu. Doãn-niên-Lộ đi ô-tô đến nơi, trông như trông nhác. Thấy Uyển-mỹ-Vực bị trói nằm ở trên ô-tô, vội vàng bỏ ô-tô của mình lại nhảy tót sang ô-tô của Dân-Đạt, vận máy đi nhanh như tên. Phi-Lập và Dân-Đạt nghe tiếng ô-tô, chạy ra cửa xem, thì Doãn-niên-Lộ và Uyển-mỹ-Vực đã đi mất rồi. Hai người tức khắc

nhảy lên ô-tô của Doãn-niên-Lộ đuổi theo, nhưng theo một quãng đường không sao kịp được. lại quay xe giở về.

CHƯƠNG THỨ 9

Mộ-Đức đã thiên về phố Na uy, cùng Phi-Lập làm lễ kết hôn, giai-nhân tài-tử, phận đẹp duyên ưa, tình thân ái rất là đắm thắm. nữ-tỳ là Nhan-Thị từ khi chồng bị thuốc độc chết, vẫn nương tựa với Mộ-Đức. Phi-Lập nghĩ đến tình xưa nghĩa cũ lại muốn làm quản-gia. Một hôm Nhan Thị tiếp bức thư nặc danh rằng : «Nàng muốn biết người bỏ thuốc độc cho chồng nàng cứ đến nhà số 13 phố Mê-thị hỏi cô đồng thì biết rõ châu tinh.» Nhan-Thị tưởng thực, tối hôm ấy đến xin phép nói thác rằng : đi thăm chị em bạn một chút. Mộ-Đức bằng lòng cho đi. Nhan-Thị đi đến ngang đường tình cờ lại gặp Dân-Đạt. Dân-Đạt trông thấy biết là quản-gia của Phi-Lập, tuy người đã đứng tuổi mà phong vận vẫn còn xuàn, động lòng xay dấm. Nhan-Thị đi một bước cũng theo một bước, Nhan-Thị đi hai bước cũng theo hai bước, không ngờ chớp mắt một cái, Nhan-Thị đã vào nhà cô đồng mà Dân-Đạt không biết, nghĩ bụng rằng rõ ràng vừa cùng đi với mình không biết biến đi đằng nào mất, bất đắc-dĩ-dừng ở bên đường đợi đến khi về sẽ giở ngón chèo hoa gheo nguyệt.

Nhan-Thị vào nhà cô đồng, cô đồng đem những việc quỷ thần ra tán ma tán mãnh, rồi bảo Nhan-Thị rằng : «Nàng muốn biết người bỏ thuốc độc cho chồng nàng thì đêm hôm nay mở cửa ngoài ra, tự khắc trông thấy người thù phạm.» Nhan-Thị sẵn lòng mê tin, dạ dạ giở ra, vừa đi được mấy bước, lại gặp Dân-Đạt, Dân-Đạt đến tận nơi ân cần chào hỏi, nói nói cười cười toàn những giọng bướm ong giảng gió. Nhan-Thị đương nghĩ ngợi việc báo thù cho chồng, mà Dân-Đạt cứ lẩn lóc vào như chả, phát bản lên mà nói rằng : «Nhà ngươi muốn cho thiệp yên lòng xin đừng hỏi lời thôi gì nữa. Dân-Đạt tuy rằng nói không dặt nĩa nhưng vẫn cố dấm ăn sồi, theo mãi Nhan-Thị cho về đến nhà Phi-Lập, nhân lúc đêm hôm tối tăm, lên ngay vào

buồng nằm của Nhan-Thị. Dân-Đạt vì chút si-tình đến nỗi làm điều trái lẽ, ngờ đâu nhân việc đó mà hóa ra cứu được vợ chồng Phi-Lập.

Doãn-niên-Lộ và Uyển-mỹ-Vực theo hút Nhan-Thị đến nhà Phi-Lập, quả nhiên thấy cửa ngoài mở toang ra, hai người lén vào, dùng thôi miên thuật để sai khiến Nhan-Thị, bấy giờ Nhan-Thị cứ ngay như tượng gỗ, chúng nó bảo gì cũng nghe, Dân-Đạt nấp trong buồng, trông thấy cảnh tượng như thế vậy, lấy làm kinh ngại. sau thấy Nhan-Thị đưa hai người đến buồng nằm của vợ chồng Phi-Lập, Dân-Đạt sợ sinh biến, vội vàng nhảy sấn ra toan đánh, thì Phi-Lập ở trong buồng cũng sức tỉnh dậy, hô hoán rầm-rĩ lên, Doãn-niên-Lộ thấy kế của mình không thành, cùng với Uyển-mỹ-Vực tìm đường trốn thoát. Phi-Lập không hiểu tình đầu thế nào. Dân-Đạt đem những việc mình vừa trông thấy kể lại một lượt, hai người cùng vào phòng Nhan-Thị khám soát, bắt được bức thư nặc danh, mới biết là mưu kế của quân gian, hai người cùng đi báo tòa Cảnh-sát đem linh đến nhà cô đồng vây bắt.

Phi-Lập và Dân-Đạt ra khỏi nhà, thì Doãn-niên-Lộ lại lén vào nhà Phi-Lập, đến chỗ cửa sổ buồng nằm, lấy cường-thủy vạch một cái cửa kính vỡ toang ra, đem con rắn độc ném vào trong phòng, Mộ-Đức trông thấy kêu lên một tiếng rồi ngất đi, Doãn-niên-Lộ nhảy sấn vào, bắt Mộ-Đức trói lại, bỏ lên ô-tô đem đi.

Phi-Lập, Dân-Đạt đem linh cảnh-sát đến nhà số 13 phố Mê-thi, gọi cửa không thấy ai thừa, đập cửa sấn vào chẳng thấy tăm hơi ai cả, vì bấy giờ Doãn-niên-Lộ, Uyển-mỹ-Vực chưa về, mà cô đồng đã trốn tự trước rồi, hai người chạy một hồi, khó nhọc mà không nên công-trạng gì, lại ngậm-ngùi giở về.

Khi về gần đến nhà, Dân-Đạt nhác thấy một cái ô-tô đi nhanh như chớp, nghĩ thầm rằng : thường chúng mình đi khỏi, quân gian lại lén vào trong nhà lấy đồ vật gì đem đi chẳng, muốn đi theo dò xét, nhưng ô-tô đi nhanh quá, không theo kịp được, nhác thấy dưới đất có dấu xe. nhận kỹ ra thì chính là vết dầu

của ô-tô chạy qua vừa rồi, liền theo vết dầu đi tìm, nhưng tối quá không trông rõ, bắt-đắc-dĩ lại giở về.

Phi-Lập về đến nhà, không thấy Mộ-Đức, biết là nàng bị bắt rồi, trong bụng băn khoăn mà rằng : sai một ly đi một dặm, vì mình sơ xuất một chút, đến nỗi người yêu của mình lại mắc vào gian đảng, đương nghĩ kế đề cứu Mộ-Đức, chợt thấy Dân-Đạt về đến nơi đem việc ô-tô chạy qua và tìm được vết dầu xe kể lại một lượt, hai người bàn định, đề sáng hôm sau sẽ đi dò xét.

Hôm sau dậy sớm Phi-Lập và Dân-Đạt cứ theo vết dầu xe đi tìm, đến một chỗ địa hiểm không thấy vết dầu nữa, biết đích chỗ ấy là sào huyết quân gian đảng, đánh dấu đầu đấy, rồi giở ra về, đến tối sẽ đem lính đi vây bắt.

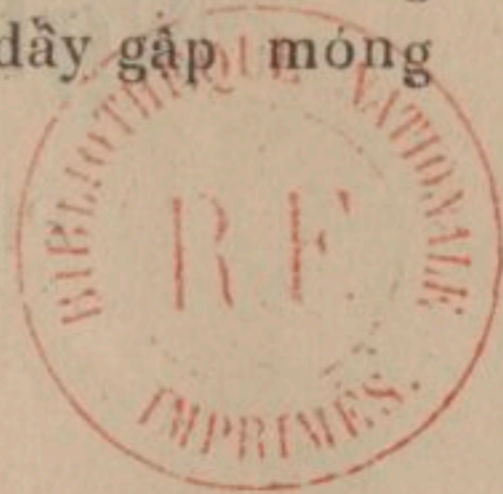
Chưa bao lâu mặt trời đã lặn, mặt giếng mới mọc, Phi-Lập và Dân-Đạt báo tòa Cảnh-sát đem một đội lính đi theo, nhận những chỗ đánh dấu ban ngày đi mãi cho đến nơi, khi đến chỗ sào huyết, chia lính ra phục sẵn chung quanh, Phi-Lập chèo tường mà vào, nghe dưới hầm có tiếng khóc rầu rĩ. nhận kỹ ra thì chính là tiếng Mộ-Đức, liền tự trên lầu đi xuống hầm để dò xét.

Nguyên tự khi Tát-thên-Na bị bắt, thì Doãn-niên-Lộ thay quyền thủ-lĩnh, tự khi Vô-lân-Ngư mất tích, thì Uyển mỹ-Vực chơ vợ một mình, chàng nọ là giai tân chưa vợ, mà nàng kia là gái không chồng, cho nên hai người lại dan díu với nhau. khi bắt được Mộ-Đức rồi bèn cùng nhau làm lễ kết hôn nhưng chúng nó dự phòng cũng cẩn thận, tuy rằng làm lễ ở trên lầu mà tự trên lầu xuống dưới hầm, đều có thang dây chằng khắp cả. phòng khi sinh biến thì có đường tháo thân, ngờ đâu Phi-Lập lên vào dò biết mưu kế của chúng nó, bao nhiêu thang dây đã cắt đứt sạch cả. Khi bấy giờ trên lầu đương hát xướng lịnh đình, truyện trò vui vẻ, Phi-Lập huýt còi một tiếng thì lính Cảnh-sát kéo ầm vào, lên đến lầu chúng nó mới biết, toan tìm đường chạy trốn, nhưng thang dây đã đứt hết rồi, bắt-đắc-dĩ phải liều chết chống cự đánh nhau một hồi lâu, quân gian bị chết gần hết, Doãn-niên-Lộ cũng bị súng lục bắn chết rồi, chỉ có Uyển-mỹ-Vực tìm chẳng thấy đâu. Dân-Đạt nghĩ

rằng đã vây kín như thế thì có trốn lên gò, liền nấp ở bên cạnh hòm áo thám thính, ngờ đâu đương khi đánh nhau xô xát, Uyển-mỹ-Vực thừa cơ nấp trong hòm áo, sau thấy yên lặng như tờ, tưởng là linh đã ra cả rồi, bèn tự trong hòm lóp ngóp chui ra, Dân-Đạt ở phía sau vớ ngay được trời chật lại, thế là Hắc-cân-dã không còn sót một móng nào, tự bấy giờ Phi-Lập, Dân-Đạt nổi tiếng trong xã-hội. mà dân sự thành Ba-lê cũng được yên nghiệp làm ăn.

Nói tóm lại thì Giả-thụ-Đức, Uyển-mỹ-Vực, đã là tay cường hạng, mà lại thua Vô-lân-Ngu ; Vô-lân-Ngu đã vào bực giáo-quyết mà lại thua Tát-thiên-Na : Tát-thiên-Na, Doãn-niên-Lộ pháp lực cao cường biết chừng nào, mà không ra khỏi vòng Phi-Lập và Dân-Đạt ; thế mới thực là vô quyết dầy gập móng tay nhọn.

CHUNG

MỚI XUẤT-BẢN

Truyện Cổ-tích

Nhiều truyện rất hay, 0\$20 một cuốn.

Nghĩa nặng tình sâu

Phó-bảng **Hoàng-tăng-Bý** soạn

Giá bán : 0\$12

Thù chồng nợ nước

Phó-bảng **Hoàng-tăng-Bý** soạn

Giá bán : 0\$12

Bán buôn tại : TÂN-DÂN THU-QUÁN — Hanoi

TÂN-DÂN THU-QUÁN

29, Phố Hàng Bông-Đêm

HA NOI

Những tiểu-thuyết bán buôn của bản-quán

Tài-sinh-duyên (Tiền-lên và Hậu-biên)	1\$80
Tục Tài-sinh-duyên	1.80
Anh-hùng-náo (Tron ó)	1.25
Tục Anh-hùng-náo	1.10
Song phượng-kỳ-duyên	0.90
Lục-mẫu-dơn (Từ thứ đến thứ 4)	1.00
Phấn-trang-lâu I	0.60
Thiên-phương-nhật-dân	0.90
Bạch-mẫu-dơn (Tron b)	1.14
Tổ-tâm (Tâm-lý tiểu-thuyết)	0.35
Cảnh-thù di hận	0.50
Nước đời éo-le	0.65
Hoa-dào tị trọc gió	0.65
Võ quyết dây, móng tay nọn (Trinh-thám)	0.15

Những tiểu-thuyết trẻ này bán buôn từ 15 đến 20 phần, tùy thứ sách và tùy số mua nhiều ít. Rất mong rằng các hiệu sách khắp ba-kỳ sẽ lòng-chiếu cố.

Ở xa mua lẻ phải nh thêm cước-phi như sau này: những quyển 0\$60 trở lên 0\$20 cước. Những quyển 0\$60 trở xuống 0\$15 cước. Mua nhiều quyển cước rẻ hơn.

TÂN-DÂN THU-QUÁN

MỚI XUẤT-BẢN

Truyện Cổ-tích

Nhiều truyện rất hay, 0\$20 một cuốn.

Nghĩa nặng tình sâu

Phó-bảng Hoàng-tăng-Bý soạn

Giá bán : 0\$12

Thù chồng nợ nước

Phó-bảng Hoàng-tăng-Bý soạn

Giá bán : 0\$12

Bán buôn tại : TÂN-DÂN THƯ-QUÁN — Hanoi

TÂN-DÂN THU-QUÁN

29, Phố Hàng Bông-Đêm

HANOI

Những tiểu-thuyết bán buôn của bản-quán

Tái-sinh-duyên (<i>Tiền-biên và Hậu-biên</i>)	1\$80
Tục Tái-sinh-duyên » »	1.80
Anh-hùng-náo (<i>Trọn bộ</i>)	1.25
Tục Anh-hùng-náo »	1.10
Song phượng-kỳ-duyên	0.90
Lục-mẫu-đơn (<i>Từ thứ 1 đến thứ 4</i>)	1.00
Phấn-trang-lâu I	0.60
Thiên-phương-nhật-dâm	0.90
Bạch-mẫu-đơn (<i>Trọn bộ</i>)	1.14
Tổ-tâm (<i>Tâm-lý tiểu-thuyết</i>)	0.35
Cảnh-thù di hận	0.50
Nước đời eo-le	0.65
Hoa-đào trước gió	0.65
Vô quyết dày, móng tay nhọn (<i>Trình-thám</i>)	0.15

Những tiểu-thuyết trên này bán buôn trừ 15 đến 20 phần, tùy thư sách và tùy số mua nhiều ít. Rất mong rằng các hiệu sách khắp ba-kỳ sẵn lòng-chiếu cố.

Ở xa mua lễ phải tính thêm cước-phi như sau này: những quyển 0\$60 trở lên 0\$20 cước. Những quyển 0\$60 trở xuống 0\$15 cước. Mua nhiều quyển cước rẻ hơn.

TÂN-DÂN THU-QUÁN

TÂN-DÂN THƯ-QUẢN GIỮ BẢN-QUYỀN

IN TẠI NHÀ IN THUY-VỸ. HÀ NỘI